

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 8Sžhpu/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1009201624
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Melicher
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:1009201624.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Evy Babiakovej, CSc., v právnej veci žalobcov: v 1. rade Toshiba Corporation, so sídlom 1-1, Shibaura 1 - chome, Minato-ku, Tokio 105-8001, Japonsko, právne zastúpený: SB Legal, s.r.o., so sídlom Hlavné námestie 5, Bratislava a na základe substitučného plnomocenstva AK Michal Pališin, s.r.o., so sídlom Hlavné námestie 5, Bratislava, v 2. rade Siemens Transmission and Distribution Limited, so sídlom Siemens House, Bracknell, Berkshire RG12 8 FZ, Veľká Británia, právne zastúpený: JUDr. Martin Nedelka, Ph.D., advokátska kancelária Schönherr, Nám. 1. mája 18, Bratislava, v 3. rade Mitsubishi Electric Corporation, so sídlom 2-7-3, Marunouchi, Chiyoda-ku, Tokyo 100-8310, Japonsko, právne zastúpený: JUDr. Alexander César, so sídlom Klimentská 46, Praha 1, ČR, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 24, Bratislava, za účasti: v 1. rade ABB Management Services Ltd., so sídlom Affolternstrasse 44, P.O.Box 8131, CH-8050, Zürich, Švajčiarsko, v 2. rade ABB Switzerland Ltd., so sídlom Brown Boveri Strasse 6, CH-5400, Baden, Švajčiarsko, v 3. rade ABB Ltd., so sídlom Affolternstrasse 44, P.O.Box 8131 CH-8050, Zürich, Švajčiarsko, 1. - 3. právne zastúpení: PRK Partners s.r.o., so sídlom Hurbanovo námestie 3, Bratislava, v 4. rade ALSTOM (Société Anonyme), so sídlom 3 Avenue Malraux, La sextant, 92309 Levallois - Perret, Cedex, Francúzsko, právne zastúpený: JUDr. Erika Csekés, advokátska kancelária Ružička Csekés s.r.o., so sídlom Vysoká 2B, Bratislava, v 5. rade AREVA T&D SA, so sídlom 1 Place de la Couple, 92084 Paríž-La Défense, Francúzsko, v 6. rade AREVA T&D Holding SA, so sídlom 33, rue la Fayette, 75009 Paríž, Francúzsko, v 7. rade AREVA T&D AG, so sídlom Carl Sprecher Strasse, 15036 Oberentfelden, Švajčiarsko, 5. - 7. právne zastúpení: Mgr. Tomáš Mareta, Štúrova 4, Bratislava, v 8. rade Schneider Electric SA, so sídlom 43-45, boulevard Franklin Roosevelt, 92500 Rueil - Malmaison, Francúzsko, právne zastúpený: Mgr. Dušanom Nitschneiderom, Cintorínska 3/A, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 2009/KH/R/2/035 zo dňa 14. augusta 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 213/2009-841, 4S 230/2009 a 4S 232/2009 zo dňa 25. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 213/2009-841, 4S 230/2009, 4S 232/2009 zo 25. januára 2013 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S 213/2009-841, 4S 230/2009, 4S 232/2009 zo dňa 25. januára 2013 zrušil, podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 2009/KH/R/2/035 zo dňa 14.08.2009 v časti proti žalobcom v 1., 2. a 3. rade a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď síce dospel k záveru, že žaloby nie sú dôvodné v tých častiach, kde je spochybňovaná existencia kartelu, účasť žalobcov (jednotlivých skupín - koncernov) na karteli, existencia kartelu ako jedného celku a reálny dopad kartelu na slovenské územie a v týchto žalovaných aplikoval správne právne predpisy a správnu právnu normu, ktorú s ohľadom na zistený skutkový stav správne vyložil. Súd taktiež považoval za preukázané, že skutok sa

stal, že tento skutok nesie znaky deliktu - kartelovej dohody a mal dopad na slovenské územie a je na slovenskom území stíhateľný. Za nedôvodné považoval súd prvého stupňa aj námietky týkajúce sa procesných pochybení v priebehu konania pred žalovaným, avšak podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie bolo potrebné zrušiť z dôvodu, že nie je dostatočne preskúmateľné v časti odôvodnenia konkrétnej zodpovednosti žalobcov v súvislosti s ich potrestaním a určením výšky pokuty. Zároveň žalobcom priznal náhradu trov konania v celkovej výške žalobcovi v 1. rade 526,40 €, žalobcovi v 2. rade 413,70 € a žalobcovi v 3. rade 361,27 €.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že dňa 28.12.2007 bolo prvostupňovým správny orgánom vydané rozhodnutie č. 2007/KH/1/1/109, ktorým bolo rozhodnuté, že konanie určených podnikateľov, medzi inými aj žalobcov v 1 až 3. rade, spočívajúce v uzatvorení dohody dňa 15.04.1988 pod názvom E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement na základe ktorej títo podnikatelia koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení pre aplikácie 72 kV a vyššie, a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania je v období

- od 01.03.1991 do 31.07.1994 kartelovou dohodou podľa § 3 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 63/1991 Zb. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej len „ZOHS 1991“), ktorá je nedovolená a neplatná,

- od 01.08.1994 do 30.04.2001 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 3 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZOHS 1994“), ktorá je zakázaná,

- od 01.05.2001 do 30.09.2002 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorá je zakázaná

- od 01.10.2002 do 30.04.2004 dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona 465/2002 Z. z. (ďalej len „ZOHS“), ktorá je zakázaná.

Za vyššie uvedené konanie uložil jednotlivým účastníkom konania pokuty, pričom žalobcovi v 1. rade podľa § 38 ods. 1 ZOHS vo výške 35 000 000 Sk, žalobcovi v 2. rade vo výške 20 000 000 Sk a žalobcovi v 3. rade 35 000 000 Sk.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podali rozklad všetci účastníci konania, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že výrok prvostupňového rozhodnutia zmenil tak, že:

v bode č. 1 uviedol, že na základe dohody pod názvom GQ-Agreement (GQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004 a na základe dohody pod názvom E-Group Operation Agreement for Gq Agreement (EQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004, určení podnikatelia, medzi inými aj žalobcovia v 1. a 3. rade v čase od 01.03.1991 do 30.04.2004 a žalobca v 2. rade od 01.03.1991 do 13.12.2000 a od 01.04.2002 do 30.04.2004 koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení pre aplikácie 72 kV a vyššie (ďalej len „GIS“) na území Slovenskej republiky, a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania, čím podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ ZOHS uzatvorili dohodu obmedzujúcu súťaž, ktorá je podľa § 4 ods. 1 ZOHS zakázaná;

bod č. 2 zmenil tak, že žalobcom v 1. a 3 rade zachoval uloženú pokutu z pôvodných 35 000 000 Sk na 1 161 780 € a žalobcovi v 2 rade znížil uloženú pokutu z pôvodných 20 000 000 Sk na 331 930 €.

Žalobcovia sa jednotlivými žalobami podanými Krajskému súdu v Bratislave v zákonnej lehote domáhali, aby súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu SR č. 2009/KH/R/2/035 zo dňa 14.08.2009, ktorým bolo zmenené rozhodnutie Protimonopolného úradu SR, odboru dohôd obmedzujúcich súťaž č. 2007/KH/1/1/109 zo dňa 27.12.2007. Žaloby boli od počiatku vedené v troch samostatných konaniach na tunajšom súde v senáte 4S a to: pod sp. zn. 4S/213/2009, 4S/230/2009, 4S/232/2009 a dňa 13.12.2012 boli spojené na spoločné konanie s tým, že konanie bude ďalej vedené pod spisovou značkou 4S/213/2009. Uznesením č. k. 4S/213/2009-452 zo dňa 28.01.2010 postupom v zmysle § 250 ods. 1 O.s.p. súd pribral do konania účastníkov správneho konania spoločnosti ABB Managemnet Services, ABB Switzerland, ABB Ltd., ALSTOM, AREVA T&D, AREVA T&D, AREVA T&D AG a Schneider. Nepribral do tohto konania tých účastníkov správneho konania, ktorí majú z titulu žalobcov garantované práva vo veciach evidovaných tunajším súdom u senátov 1S (Fuji Electric Holdings Co., Ltd., Japonsko a Fuji Electric Systems Co., Ltd., Japonsko, sp.

zn. 1S 180/09 a Siemens Aktiengesellschaft Österreich, Rakúsko sp.zn. 1S 182/09) a 3S (Siemens AG, NSR, sp. zn. 3S 228/09, VA Tech T&D, Rakúsko, sp. zn. 3S 229/09, Nuova Magrini Galileo S.p.A, Taliansko, sp. zn. 3S 230/09 a Hitachi Ltd., Japonsko, Hitachi Europe Limited, Veľká Británia a JAEPS Co., Japonsko, sp. zn. 3S 231/09).

Krajský súd uviedol, že žalobcovia sa žalobami domáhali zrušenia napadnutého rozhodnutia ako aj prvostupňového rozhodnutia v plnom rozsahu v zmysle § 250j ods. 2 OSP, pričom dôvody pre zrušenie uvedených rozhodnutí vyplývali z nepríslušnosti slovenských orgánov konať vo veci v zmysle Nariadenia č. 1/2003 a porušenie zásady ne bis in idem, a že žalovaný mal na konanie aplikovať právny predpis účinný v čase, keď začal vo veci správne konanie. Tiež sa domnievali, že vzhľadom na to, že žalovaný posúdil ich konanie ako trvajúci správny delikt, mal pri posudzovaní tohto konania postupovať minimálne tak, že bude aplikovať právny predpis účinný v čase, keď došlo k odstráneniu protiprávneho stavu. To znamená, že žalovaný mal na toto konanie aplikovať čl. 3 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16.12.2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 Zmluvy (ďalej len „Nariadenie č. 1/2003“). V tejto súvislosti žalobcovia tiež uviedli, že zo strany žalovaného bola nesprávnou a nezrozumiteľnou aj interpretácia a aplikácia čl. 3 ods. 2 Nariadenia č. 1/2003, a že žalovaný vôbec neuviedol žiadne relevantné dôvody, prečo by sa na aplikáciu tohto článku mali vzťahovať temporálne pravidlá platné pre hmotnoprávne ustanovenia. Žalobcovia boli toho názoru, že čl. 3 ods. 2 Nariadenia č. 1/2003 slúži ako konvergenčná norma, ktorá má zabrániť situáciám, v ktorých by aplikáciou ustanovení vnútroštátneho práva, mohlo dôjsť k zákazu dohôd, ktoré sú povolené v zmysle komunitárneho práva. Namiesto nesprávnej aplikácie čl. 3 ods. 2 Nariadenia č. 1/2003 mal žalovaný v konaní striktnie aplikovať čl. 3 ods. 1 v spojitosti s čl. 11 ods. 6 Nariadenia č. 1/2003 a konanie zastaviť z dôvodu, že žalovaný stratil svoju právomoc konať v danej veci, keďže si túto právomoc atrahovala Európska komisia (ďalej len „Komisia“). Žalobcovia mali za to, že v súlade s princípom legality a priamej aplikovateľnosti komunitárneho práva bol žalovaný pri začatí konania povinný v zmysle čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2013 aplikovať v prípade praktík, ktoré by mohli mať skutočný alebo potenciálny vplyv na cezhraničný obchod medzi členskými štátmi, okrem slovenských súťažných noriem aj čl. 81 Zmluvy ES. Žalobcovia mali za to, že žalovaný nebol v tejto veci oprávnený aplikovať slovenské súťažné právo, a to z dôvodu, že cieľ slovenských súťažných noriem aplikovaných žalovaným v konaní bol totožný s cieľom sledovaným čl. 81 Zmluvy ES aplikovaným Komisiou. Žalobca v 1. rade uviedol, že pre určenie toho, či sa na dané konanie mali vzťahovať ustanovenia Nariadenia č. 1/2003 alebo nie, bol rozhodujúci deň, kedy žalovaný začal vo veci konať, t.j. 28.06.2007. V danom čase už Nariadenie č. 1/2003 bolo v Slovenskej republike priamo aplikovateľné a žalovaný bol povinný ho aplikovať v plnom rozsahu. Nariadenie podľa žalobcov nerobí žiadny rozdiel medzi postupom týkajúcim sa protisúťažného konania pred vstupom alebo po vstupe do Európskej únie, ak raz Komisia aplikovala čl. 81 Zmluvy ES na určité konanie, ktoré malo vplyv na spoločný trh, žalovaný bol od tohto momentu automaticky zbavený právomoci konať ohľadom takého protisúťažného konania. V súvislosti s retroaktivitou čl. 81 Zmluvy ES žalobca v 1. rade poukázal na Stanovisko generálneho advokáta Geelhoeda vo veci Asnef-Equifax. Ďalej žalobca v 3. rade sa v tejto súvislosti odvolával na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci Saldanha, rozsudok vo veci Konle, vo veci Beck a vo veci Data Delecta. Žalobca v 1. rade tiež namietal použitie rozsudku vo veci SGL Carbon AG v. Komisia, v ktorom Európsky súdny dvor zdôraznil, že štáty mimo Európskej únie vykonávajú právomoc výlučne v rámci ich teritória sledujúc ochranu ich vlastných záujmov. Podľa žalobcov bez ohľadu na záver o prípustnosti retroaktívnej aplikácie čl. 81 došlo zo strany žalovaného k porušeniu zásady ne bis in idem, čo odôvodnili tým, že konanie pred Komisiou, ako aj konanie pred slovenskými orgánmi boli totožné v skutkovom stave prešetrovanej veci, v okruhu páchatel'ov a takisto aj v chránenom právnom záujme. Rovnako ako fakty, sú v oboch prípadoch rovnakí aj účastníci konania, ako aj žiadateľ o neuloženie pokuty - ABB. Ďalej tak komunitárne súťažné právo, ako aj slovenské súťažné právo chránia rovnaký právny záujem.

Žalobcovia v 2. a 3. rade ďalej podotkli, že ešte pred vydaním prvostupňového rozhodnutia žalovaným vydal dňa 26.04.2007 svoje rozhodnutie č. R 059-070,075-078/2007/01-08115/2007/310 v rovnakej veci aj český Úrad pro ochranu hospodářské soutěže. Rozhodnutie českého súťažného úradu pokrývalo aj obdobie od 01.03.1991 do 31.12.1992, teda obdobie, kedy Slovenská republika a Česká republika tvorili jediný štát. Územie Československa pritom predstavovalo jediný homogénny trh, v rámci ktorého neexistovali žiadne prekážky, ako clá alebo poplatky, jazykové bariéry ani odlišné preferencie zákazníkov. Rozhodnutie českého súťažného orgánu sa tak do 31.12.1992 vzťahovalo aj na územie dnešnej Slovenskej republiky. Žalovaný preto vzhľadom na zásadu ne bis in idem nemal na základe uvedeného rozhodnutia českého súťažného orgánu pre obdobie od 01.03.1991 do 31.12.1992 právomoc posudzovať údajné protisúťažné konanie žalobcu a ostatných účastníkov konania.

Žalobcovia v 1. až 3. rade ďalej namietali nedostatky týkajúce sa zistenia skutkového stavu a jeho

právneho posúdenia zo strany žalovaného, nakoľko podľa ich názoru žalovaný dostatočne nepreukázal porušenie pravidiel hospodárskej súťaže žalobcom na slovenskom trhu. Žalovaný mal v konaní povinnosť predložiť dôkazy preukazujúce dostatočným spôsobom, že sa žalobca podieľal na protisúťažnom konaní na trhu v Slovenskej republike a nie dôkazy o údajnom protisúťažnom konaní na iných trhoch. GQ-Dohoda nemôže byť použitá ako dôkaz, ktorý by preukazoval údajné porušenie slovenských súťažných noriem, a to preto, že jej účelom nikdy nebolo a ani sa nikdy netýkala pridelenia projektov v Slovenskej republike. Z toho dôvodu by ani akékoľvek údajné protisúťažné konanie, ku ktorému mohlo dôjsť na jej základe a dôkazy s tým súvisiace, nemohli byť vo vzťahu k Slovenskej republike relevantné. Rovnako sa žalobca v 1. rade odvolával na to, že koluzívne správanie týkajúce sa Slovenskej republiky mohli uskutočňovať európske spoločnosti na základe GQE-Dohody, žalobca však nikdy nebol jej členom. Žalobca v 2. rade bol toho názoru, že z textu GQ-Zmlúv jasne vyplýva, že sa tieto nemajú vzťahovať na Slovenskú republiku. Slovenská republika v týchto zmluvách vôbec nie je uvádzaná a ani nie je možné inak odvodiť, že by sa na ňu zmluvy mali vzťahovať. Taktiež žalobca v 3. rade v žalobe tvrdil, že protisúťažná dohoda sa nevzťahovala na územie Slovenskej republiky. Z GQ-Dohody vyplývali následky výlučne v rámci trhov mimo Európy a nevzťahovali sa na slovenský trh. Takéto konanie potom nie je možné podľa žalobcu posúdiť v zmysle § 2 ods. 4 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 465/2002 Z. z. (ďalej len „ZOHS“).

Žalobca v 1. rade považoval za potrebné uviesť aj to, že okrem toho, že dôkazy predložené spoločnosťou ABB v rámci žiadosti o neuloženie pokuty, nepreukazujú žiadne porušenie slovenských súťažných noriem zo strany žalobcu, došlo zo strany žalovaného tým, že tieto dôkazy nepreveril, k porušeniu jeho povinností vyplývajúcich zo zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Navyše skutočnosť, že sa žalovaný v takomto značnom rozsahu spoliehal na tieto dôkazy bolo v rozpore so zásadou materiálnej pravdy. V prípade dôkazov predložených účastníkom konania ABB žalobca v 2. rade uviedol, že vo svojej podstate predstavujú iba jediný dôkaz, a to výpoveď účastníka konania ABB. Všetky tieto dokumenty totiž majú spoločné to, že boli účelovo vytvorené spoločnosťou ABB v rámci jej žiadosti o Leniency. Všetky dokumenty vytvorené účastníkom konania ABB preto žalovaný bol povinný zohľadniť ako jedinú výpoveď účastníka konania a nie ako jednotlivé listinné dôkazy v zmysle § 34 ods. 2 správneho poriadku. E-mailová korešpondencia naopak podľa žalobcu v 2. rade v porovnaní s predchádzajúcimi dôkazmi predstavuje samostatný dôkaz, ktorý bol žalovaný oprávnený vykonať samostatne. V tomto prípade sa však žalovaný dopustil pochybenia, keď tento dôkaz nesprávne vyhodnotil. Žalobca v 2. rade má za to, že jediný dôkaz, ktorý žalovaný získal z iných zdrojov ako z výpovede účastníka konania ABB, je výpoveď účastníkov konania Hitachi Ltd., Hitachi Europe a JAEPS týkajúca sa stretnutia dňa 11.05.2004. Pretože však žalovaný v správnom konaní dospel k záveru, že jeho právomoc k šetreniu údajného protisúťažného konania je daná iba do 30.04.2004, nebol oprávnený pre účely svojho správneho konania prihliadať k dôkazom a skutočnostiam, ktoré nastali až po tomto dátume. Žalobca v 3. rade tvrdil, že jediný dôkaz zhromaždený žalovaným v správnom konaní ukazuje, že iba európski dodávateľia GIS - strany GQE-Dohody - mali vo vzťahu k Slovensku údajnú kartelovú dohodu. Taktiež neexistuje žiadny dôkaz, že sa žalobca v 3. rade zúčastnil dohody spôsobom ustanoveným v GQ-Dohode. Žalobca v 3. rade sa naproti tomu domnieval, že existuje dostatočný dôkaz, že žalobca nebol aktívny na slovenskom trhu v súlade s GQ-Dohodou, keďže jeho konanie alebo skôr nekonanie na slovenskom trhu GIS, bolo založené na legitímnych komerčných úvahách a nebolo nijakým spôsobom spojené s postupmi predpokladanými v GQ-Dohode.

Žalobcovia ďalej namietali dôkaznú relevanciu zoznamu GIS projektov na Slovensku, predložených v rámci žiadosti o Leniency spoločnosťou ABB. Žalobca v 1. rade k tomu uviedol, že tento zoznam nemá vo vzťahu k preukázaniu údajného protiprávneho konania žalobcu žiadnu dôkaznú hodnotu, keďže samotný zoznam nepreukazuje, že žalobca vedel o slovenských projektoch a vo vzťahu k týmto projektom podnikal akékoľvek kroky, pričom na druhej strane skôr preukazuje, že o uvedených slovenských projektoch rokovali výlučne európske spoločnosti, ktoré sú v ňom výslovne uvedené. Žalobca v 1. rade podotkol, že okrem tvrdení spoločnosti ABB, že všetci účastníci správneho konania rokovali o slovenských projektoch, sa v spise nenachádza žiadny dôkaz, ktorý by túto skutočnosť preukazoval. Žalobca v 2. rade ďalej poznamenal, že zoznam navyše obsahuje verejne dostupné údaje a spoločnosť ABB tak zoznam mohla vytvoriť bez ohľadu na to, či skutočne bola prítomná pri prerokovaní v nich uvedených projektoch v rámci údajného protisúťažného konania. Žalobca v 2. rade najmä namietal, že sa v rámci projektu Vajnorská nedopustil a ani nemohol dopustiť akéhokoľvek protisúťažného konania, pretože dodávku GIS realizoval v rámci svojho vlastného koncernu. Vzťahy medzi spoločnosťami patriacimi do jednej podnikateľskej skupiny totiž nie sú vzťahmi konkurenčnými, a preto nemôžu mať žiaden vplyv na hospodársku súťaž na relevantnom trhu GIS. Ďalej projekt uvedený

v bode 523 rozhodnutia o rozklade pod názvom „SLOVENSKÉ ELEKTRÁRNE: Projekt NPP Jaslovské - č. 1422“ (ďalej len „projekt Jaslovské“) bol podľa informácií žalobcu v 2. rade od počiatku zadávaný ako vzduchom izolované spínacie zariadenie (AIS). Jeho realizácia sa preto žiadnym spôsobom nemohla dotknúť hospodárskej súťaže na relevantnom trhu GIS v Slovenskej republike. Žalobca v 3. rade uviedol taktiež, že nikdy nedodával produkty GIS na slovenský trh. Preto neexistuje žiadny dôkaz o údajnej nezákonnej činnosti žalobcu na slovenskom trhu. Dôkaz predložený spoločnosťou ABB iba podporuje, že európski dodávatelia GIS viedli svoje vlastné diskusie o projektoch GIS v súvislosti s európskymi projektmi. Žalobca v 3. rade poukázal tiež na to, že žiadni iní neeurópski výrobcovia GIS (ktorí neboli účastníkmi GQ-Dohody alebo GQE-Dohody) neboli alebo nie sú aktívni na slovenskom trhu, ako napr. výrobcovia z Južnej Kórey alebo Taiwanu. Žalovaný nezhromaždil žiadny dôkaz, ktorý by ukázal prítomnosť týchto ázijských výrobcov na Slovensku.

Žalobcovia v 1. a 3. rade uviedli, že rozhodnutie nevstúpiť na slovenský trh s GIS, spočívalo v rôznych prekážkach právneho a obchodného charakteru, ktoré značne sťažovali vstup žalobcu na tento trh. Žalobcovia v 1. a 3. rade ďalej v žalobe konkretizovali dôvody, pre ktoré sa rozhodli na európsky trh nevstupovať. Podľa žalobcu v 3. rade prekážky sa týkajú najmä výrobných nákladov, nákladov na dopravu a prepravu, námorného poistenia a pri technických bariérach žalobca poukázal, že sa špecializuje na vysokonapäťové GIS a na trhy v Ázii a na Blízkom východe, jeho produktové rady GIS boli vyrobené tak, aby spĺňali požiadavky japonského a ázijského trhu. Žalovaný nepredložil ani jeden dôkaz na podporu záverov, že neexistovali žiadne prekážky, a že žalobca v 3. rade nemohol súťažiť s európskymi výrobcami GIS na ich dodávanie na európsky a slovenský trh. Počas správneho konania prvého stupňa žalovaný nevykonával (hoci to žalobca v 3. rade navrhol) svoje vlastné vyšetrovanie na dokázanie skutočností zistených žalobcom, t.j. že závery štúdií predložených žalobcom sa na Slovensko neuplatňujú. Naopak žalovaný ignoroval svedeckú výpoveď spoločnosti ABB a znalecké posudky pripravené CRA International, JRM a prof. O. a dopustil sa tiež zásadného pochybenia v tom, že vybral len také pasáže zo žiadosti spoločnosti ABB o neuloženie pokuty, ktoré spĺňajú jeho vlastnú teóriu a účely.

Žalobca v 1. rade tiež namietal, že žalovaný v konaní nevykonával vlastnú analýzu tovarového a priestorového relevantného trhu. Konkrétne, namiesto spolaňutia sa na zistenia uvedené v rozhodnutí Komisie, na GQ-Dohodu, resp. na dôkazy predložené zo strany spoločnosti ABB, bol žalovaný povinný pri určovaní priestorového a tovarového relevantného trhu nezávisle vykonať svoje vlastné zisťovanie, a to s použitím štandardných techník pre určovanie relevantného trhu (napr. test zastupiteľnosti jednotlivých produktov). V tomto smere preto podľa žalobcu v 1. rade došlo k porušeniu povinnosti žalovaného zistiť presne a úplne skutočný stav veci.

Žalobca v 2. rade ďalej podotkol, že z postupu žalovaného navyše vyplýva, že v správnom konaní nesprávne postupoval podľa zásady formálnej pravdy, ktorá sa uplatňuje, napr. v civilnom súdnictve. Na viacerých miestach v rozhodnutí o rozklade sa totiž uvádza, že má určitú skutočnosť za preukázanú, keďže ju účastníci konania podľa jeho názoru nepopreli, či nevyvrátili. Takýto postup je v priamom rozpore so zásadou materiálnej pravdy zakotvenou v § 32 ods. 1 správneho poriadku. Pretože žalovaný nebol schopný žalobcovi na základe presne a úplne zisteného skutkového stavu preukázať porušenie ZOHS, nebol v súlade s § 32 ods. 1 správneho poriadku ani oprávnený žalobcu potrestať.

Čo sa týka dôkazov o dĺžke trvania údajného protisúťažného konania, žalobca v 1. rade trval na tom, že tieto dôkazy sú nedostatočné a v žiadnom prípade nepreukazujú účasť žalobcu na akomkoľvek karteli vo vzťahu k Slovenskej republike a už vôbec nie v súlade s požadovaným dôkazným štandardom. Pokiaľ ide o dĺžku trvania GQ-Dohody, žalobca v 1. rade namietal, že žalovaný nezohľadnil to, že v období od apríla 1999 do marca 2002 došlo k prerušeniu účinnosti GQ-Dohody a žalobca v 1. rade sa v tomto období nemohol ani zúčastniť protisúťažného konania. Ďalej žalobca v 1. rade tvrdil, že po apríli 1999 sa neuskutočnili žiadne relevantné diskusie. Pre obdobie po 25.03.2002 v spise neexistuje absolútne žiadny dôkaz o akomkoľvek koluzívnom konaní vo vzťahu k slovenskému trhu. Z toho dôvodu podľa žalobcu v 1. rade nie je možné preukázať, že koluzívne konanie vo vzťahu k Slovenskej republike pretrvávalo aj po tomto dátume. Žalobca v 2. rade na druhej strane uviedol, že žalovaný nepreukázal, akú dlhú dobu sa spoločnosti skupiny Siemens podieľali na údajnom protisúťažnom konaní v Slovenskej republike, a to najmä na okamih začatia ich protisúťažného konania. Žalovaný u spoločností Nuova Magrini a VA TECH T&D dokonca stanovil ich zodpovednosť za protisúťažné konanie vo väčšom rozsahu ako zistil ich účasť na protisúťažnom konaní. Žalobca v 2. rade zdôraznil, že žalovaný vôbec neberie do úvahy objektívnu nemožnosť spoločností patriacich pôvodne do podnikateľskej skupiny VA Tech (dnes súčasť skupiny Siemens) zúčastniť sa na protisúťažnom konaní v Slovenskej republike. Podnikateľská skupina VA Tech nebola v oblasti GIS vôbec činná až do roku 1995, kedy prevzala holandskú spoločnosť Holec High Voltage B.V. Až do roku 1995 je preto účasť podnikateľskej skupiny VA Tech na akejkoľvek kartelovej dohode týkajúcej sa

projektov GIS s účinkami v Slovenskej republike úplne vylúčená. Žalobca v 3. rade bol toho názoru, že platnosť GQ-Dohody bola ukončená po odstúpení spoločnosti Siemens v roku 1999, a že GQ-Dohoda už nebola uplatniteľná najneskôr v roku 1999 a každá ďalšia dohoda pojednávala iba o Ázii a Blízkom východe. Žalovaný preto pokutoval žalobcu v 3. rade za obdobie rokov 1999 až 2004, kedy GQ-Dohoda, ktorú žalovaný považuje za primárny dôkaz porušenia zákona, už prestala existovať, pričom žalovaný ani nepredložil žiaden dostatočný dôkaz, že údajné porušenie pokračovalo po roku 1999, a teda nemôže uložiť pokutu.

Žalobca v 2. rade bol ďalej toho názoru, že závery žalovaného o zodpovednosti materskej spoločnosti za dcérsku je možné uplatniť iba v európskom práve. Z pohľadu slovenského práva je totiž k dôvodu zodpovednosti nedostatočné, že materská spoločnosť vykonávala rozhodujúci vplyv na spoločnosť dcérsku, ako tomu je v európskom práve. Pre dôvodenie zodpovednosti podľa ZOHS za spáchanie správneho deliktu je nutné, aby boli kumulatívne splnené znaky jeho skutkovej podstaty: objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka. Pri dôvodení zodpovednosti materskej spoločnosti za dcérsku iba zo záveru, že táto vykonáva rozhodujúci vplyv na dcérsku spoločnosť, nie je splnený znak zavinenia a tým pádom ani subjektívna stránka správneho deliktu. Podľa slovenského práva tak je možné dôvodiť zodpovednosť materskej spoločnosti iba vtedy, keď sa materská spoločnosť podieľala na deliktom konaní svojej dcérskej spoločnosti.

Žalobcovi ďalej namietali procesné pochybenia žalovaného, keď žalobca v 1. rade mal za to, že slovenské súťažné právo podobne ako európske súťažné právo vyžaduje, aby výzva pred vydaním rozhodnutia, resp. oznámenie o výhradách v dostatočnej miere určovala konanie, voči ktorému smerujú výhrady žalovaného, resp. komisie a to tak, aby bolo účastníkovi konania umožnené riadne sa voči uvedeným tvrdeniam brániť. Žalobca v 1. rade tvrdil, že okrem toho, že druhá výzva bola vágna, na viacerých miestach boli nesprávne použité niektoré pojmy a uvedené nesprávne informácie, čo malo za následok zmätočnosť ohľadom toho, z čoho bol žalobca vlastne obvinený a dôkazov, na ktorých sa obvinenia voči žalobcovi zakladali. V druhej výzve žalovaný nielenže riadne neoboznámil žalobcu v 1. rade s právnou kvalifikáciou konania, ktoré mu kládol za vinu, namiesto toho žalobcu v 1. rade v tomto smere závažne zaviedol, keď v druhej výzve neinformoval dostatočným spôsobom (resp. vôbec) žalobcu o spôsobe (re)kalkulácie pokuty žalobcovi, ktorý bol následne detailne prezentovaný v druhostupňovom rozhodnutí.

Ďalej žalobcovi v 1. a 3. rade namietali neunesenie bremena dokazovania a to najmä pokiaľ ide o preukázanie protisúťažného konania vo vzťahu k Slovenskej republike. Podľa žalobcu v 3. rade žalovaný nepreukázal v požadovanom štandarde, že bol žalobca zapojený do údajných nezákonných činností na slovenskom trhu. Nebola preukázaná ani existencia údajnej ústnej dohody o rozdelení trhov medzi japonských a európskych členov GQ-Dohody. Žalovaný presunul dôkazné bremeno na žalobcu, aby preukázal negatívnu skutočnosť, t.j. že konanie, jeho povinnosť, jeho správanie a/alebo motívy jeho správania neexistovali, a tým žalovaný porušil zásadu prezumpcie nevinu. Dôkazy zhromaždené v spise, menovite GQ-Dohoda, GQE-Dohoda a iné dokumenty, ako napríklad zoznam slovenských projektov, nepredstavujú dostatočný dôkaz, na základe ktorého by žalovaný mohol usúdiť, že bol žalobca v 3. rade zapojený do údajnej zakázanej dohody alebo koordinácie vo vzťahu k Slovenskej republike. Okrem toho žalobca v 3. rade trval na tom, že žalovaný ignoroval tú skutočnosť, že okrem GQ-Dohody neexistuje žiadny iný dôkaz, ktorý by akýmkoľvek spôsobom čokoľvek naznačoval o žalobcovi.

Podľa žalobcu v 1. rade výrok druhostupňového rozhodnutia trpí nedostatkami. Žalovaný vo výroku druhostupňového rozhodnutia dostatočne presne a jednoznačne nevymedzil skutok - protisúťažné konanie, ktorého sa mal žalobca údajne dopustiť, a najmä presne neopísal spôsob, akým malo údajne k spáchaniu protisúťažného konania dôjsť. Okrem toho sa vo výroku druhostupňového rozhodnutia presne a jednoznačne neuvádza miesto, resp. miesta a časy, kedy k tejto koordinácii malo dochádzať takým spôsobom, aby tento skutok nemohol byť zamenený v budúcnosti s inými. Taktiež žalobca v 2. rade namietal, že z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vôbec nevyplýva, aký konkrétny postup žalobcu považuje žalovaný za jednotlivé typy protisúťažného konania uvedené vo výrokových častiach napadnutých rozhodnutí. Žalovaný v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí ani žiadnym spôsobom nepreukazuje, že by určitý konkrétny postup žalobcu v 2. rade a ostatných účastníkov konania naplňoval skutkové znaky týchto jednotlivých typov protisúťažných konaní. Žalobca v 3. rade bol tiež toho názoru, že žalovaný si nesplnil povinnosť odôvodniť napadnuté rozhodnutia. V napadnutých rozhodnutiach sa žalovaný takmer vôbec nezaobrá podľa žalobcu v 3. rade žiadnou z jeho námietok, úplne ignoruje väčšinu z nich a vyvracia argument žalobcu v 3. rade veľmi jednoduchým spôsobom. Na podporu svojho tvrdenia sa žalobca v 3. rade odvolával na rozsudok Ústavného súdu SR (sp. zn. ÚS 56/01 z 10.07.2002).

Žalobca v 1. rade tiež argumentoval, že došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, keďže mu nebol poskytnutý dostatočný čas na vyjadrenie sa k druhej výzve pred vydaním rozhodnutia. S prihliadnutím

na rozsah a závažnosť skutočností uvedených v druhej výzve a potrebu informovať prostredníctvom právneho zástupcu o týchto skutočnostiach žalobcu, ktorý má sídlo v Japonsku, bola lehota na predloženie vyjadrenia k druhej výzve aj napriek predĺženiu lehoty, ku ktorej došlo na základe žiadostí účastníkov konania, neadekvátne. Uvedené predstavuje podľa žalobcu porušenie práva žalobcu na obhajobu zakotveného v čl. 6 ods. 3 písm. a/, b/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a takisto porušenie § 3 ods. 2 správneho poriadku.

Žalobca v 2. rade namietal, že podľa dátumu vyznačeného na rozhodnutí o rozklade mal žalovaný vydať rozhodnutie o rozklade dňa 14.08.2009, teda deň pred uplynutím predĺženej lehoty v zmysle § 30 v spojení s § 34 ods. 2 ZOHS. Rozhodnutie o rozklade však bolo žalobcovi doručené až 24.09.2009, teda takmer mesiac a pol od uplynutia lehoty. Podľa názoru žalobcu časový rozdiel medzi vydaním a doručením rozhodnutia o rozklade nie je možné považovať ani za primeranú lehotu pre vypravenie rozhodnutia účastníkom konania.

Žalobcovia v 1. až 3. rade namietali ďalej pokutu pričom žalobca v 1. rade namietal, že zo strany žalovaného malo dôjsť k zníženiu pokuty uloženej žalobcovi, a to z dôvodu, že žalovaný nebol oprávnený uložiť žalobcovi pokutu za protisúťažné konanie, ktoré sa uskutočnilo pred 01.05.2001, kedy nadobudol účinnosť súčasný zákon o ochrane hospodárskej súťaže. Je tomu tak preto, že v zmysle predchádzajúcich zákonov mohol žalovaný uložiť pokuty podnikateľom len v priebehu troch rokov od roku, kedy nastalo ich porušenie. Žalobca v 3. rade tiež trval na tom, že na základe prechodných ustanovení zákona č. 63/1991 Zb. o ochrane hospodárskej súťaže a zákona č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov žalovaný nemá právomoc uložiť pokutu žalobcovi za údajné porušenie zákona počas obdobia od 01.03.1991 do 30.04.2001. Podľa žalobcu možnosť žalovaného uložiť pokutu za údajné porušenie zákona počas obdobia od 01.03.1991 do 30.04.2001, t. j. dátumu, kedy obidva akty stratili účinnosť, uplynula k 30.04.2004, t. j. tri roky od dátumu, kedy zákon č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 188/1994 Z. z.“) stratil účinnosť.

Rovnako žalobca v 1. rade argumentoval tak, že žalovaný porušil jeho právo na oboznámenie sa s podkladmi pre rozhodnutie a žalobca bol vystavený právnej neistote ohľadom spôsobu výpočtu pokuty tým, že žalovaný v prvostupňovom rozhodnutí neuviedol, z ktorého Metodického pokynu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž (ďalej len „Metodický pokyn“) vychádzal pri ukladaní pokút, následne žalovaný v rámci druhej výzvy pred vydaním rozhodnutia zmätočne odkázal na Metodický pokyn z roku 2008, ako aj tým, že výška pokuty v druhostupňovom rozhodnutí bola žalovaným pravdepodobne prepočítaná na základe internej Smernice o postupe pri ukladaní pokút č. 5/2003 účinné od 01.01.2004. Žalobca v 2. rade poukazoval aj na to, že v oblasti správneho trestania sa ukladá sankcia účinná v dobe spáchania správneho deliktu. Pokiaľ je ale v dobe rozhodovania o správnom delikte účinná sankcia, ktorá je pre páchatela miernejšia, je nutné uložiť túto nižšiu sankciu. Pri stanovovaní sankcie v rozhodnutí o rozklade je tak nutné posúdiť, či sankcia účinná v dobe rozhodovania o rozklade je miernejšia ako sankcia účinná v dobe spáchania správneho deliktu. V záujme zachovania tejto zásady bol preto žalovaný povinný použiť pri stanovení sankcie metodický pokyn žalovaného pre stanovovanie sankcií účinný v dobe vydania rozhodnutia o rozklade - Metodický pokyn o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž.

Žalobca v 1. rade mal tiež za to, že rozhodnutie v časti týkajúcej sa pokuty je nepreskúmateľné, pričom uvádza viacero dôvodov. Predovšetkým z druhostupňového rozhodnutia nie je možné vyvodiť metódu resp. spôsob, aký žalovaný použil pri určení základnej sumy pokuty uloženej žalobcovi. Odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia nasvedčuje tomu, že žalovaný svojvoľne, bez uvedenia konkrétnej metodológie, rozdelil pokutu na časť uloženú za závažnosť údajného porušenia súťažných noriem a na časť, ktorá zodpovedá dĺžke údajného porušenia tak, aby výška pokuty dosiahnutá takýmto rozdelením, zodpovedala celkovej výške pokuty udelenéj zo strany prvostupňového správneho orgánu, čo je neprípustné a zároveň v rozpore s § 47 ods. 3 správneho poriadku. Rovnako aj podľa žalobcu v 2. rade stanovenie dĺžky údajného protisúťažného konania žalovaným nemá podklad vo vykonaných dôkazoch. Žalovaný preto nebol oprávnený pri stanovovaní pokuty zohľadniť dĺžku údajného protisúťažného konania, ktorá podľa neho bola značná.

Žalobca v 2. rade sa nestotožnil ani s názorom žalovaného, že závažnosť správneho deliktu je nutné určiť podľa ekonomickej sily, t. j. podľa obratu každého z účastníkov správneho konania. Zo samotnej logiky veci totiž vyplýva, že obrat je kritérium, ktoré nemôže mať žiadny vplyv na závažnosť protiprávneho konania. Na jeho závažnosť môže mať vplyv iba povaha porušenia, skutočný účinok na trh a veľkosť relevantného trhu. Zohľadnenie obratu vedie k diskriminácii. Žalobca v 3. rade sa domnieval, že výška pokuty nie je oprávnená a je neprimerane vysoká. Dôkazy zhromaždené žalovaným bezpochyby preukazujú, že žalobca v 3. rade sa nikdy nezúčastnil na žiadnej dohode alebo koordinácii, pokiaľ ide o slovenský trh. V tomto ohľade je pokuta uložená žalobcovi v 3. rade

neprimerane vysoká v porovnaní s pokutami uloženými európskym členom kartelu, ktorí mohli a pravdepodobne aj mali skutočný dopad na slovenský trh a hospodársku súťaž. Žalovaný si tiež nesplnil ani povinnosť uviesť dôvody vo vzťahu k výške pokuty, hlavne čo sa týka presných kritérií, váh a metód na vypočítanie pokuty.

Žalobca v 1. rade sa tiež domáhal toho, aby žalovaný pri posudzovaní/výpočte pokuty prihliadol na veľkosť relevantného trhu a jeho vplyvom na určenie základnej sadzby pokuty. Ak posúdenie veľkosti relevantného trhu žalovaný v danej veci nepovažoval za účelné, mal aspoň uviesť dôvody, ktoré ho viedli k danému záveru. Žalovaný sa tiež dostatočne a jednotlivo nezaoberal ďalšími faktormi, ktoré mal zohľadniť pri posudzovaní výšky pokuty v súlade s § 38 ods. 10 ZOHS, ako aj na skutočnosť, že mu doteraz žalovaným nikdy nebola uložená pokuta.

Žalobca v 3. rade uviedol, že aj keby spáchal delikt vo vzťahu k slovenskému územiu, je tu niekoľko zásadných poľahčujúcich okolností, a to že údajné porušenie zákona nastalo z nedbanlivosti, žalobca v 3. rade bol v pasívnej úlohe, pokiaľ ide o slovenský trh, a nikdy nezačal ani sa nedopustil akéhokoľvek porušenia zákona vo vzťahu k trhu a napokon účasť žalobcu v 3. rade na činnostiach údajne porušujúcich zákon vo vzťahu k slovenskému trhu bola veľmi nepatrná, ak nie neexistujúca. Z toho dôvodu žalobca v 3. rade tvrdil, že žalovaný pochybil, keď nevzal do úvahy tieto poľahčujúce okolnosti pri posudzovaní výšky pokuty a žiadal súd o zníženie pokuty.

Ďalej podľa žalobcov v 1. a 3. rade bol zo strany žalovaného porušený princíp primeranosti, keď posudzoval pokutu uloženú žalobcom v 1. a 3. rade za zapojenie do GQ-Dohody rovnakým spôsobom, ako pri európskych výrobcov, ktorí boli zapojení do obidvoch dohôd - GQ-Dohody aj GQE-Dohody. Žalobca v 1. rade je toho názoru, že došlo zo strany žalovaného aj k diskriminačnému zaobchádzaniu vo vzťahu k nemu v porovnaní s európskymi spoločnosťami, keďže mu bola uložená druhá najvyššia pokuta z pomedzi všetkých účastníkov a to aj napriek tomu, že európske spoločnosti boli účastníkmi GQ-Dohody, podieľali sa na európskych aktivitách na základe GQ-Dohody, zatiaľ čo japonské spoločnosti boli len účastníkmi GQ-Dohody.

Krajský súd konštatoval, že medzi žalobcami a žalovanými nie je sporu o tom, že skutkovo týmto konaním žalobcov, ktoré bolo predmetom správneho konania, v ktorom bolo vydané i napadnuté rozhodnutie žalovaného, sa už v minulosti zaoberala Európska komisia (ďalej len „EK“), ktorá o ňom rozhodla dňa 24.01.2007 rozhodnutím COMP/F/38.899. Európska komisia pritom rozhodla vecne obdobne ako teraz žalovaný; bolo deklarované porušenie zákazu kartelových dohôd vyjadreného v čl. 81 Zmluvy o ES (ďalej len „ZES“).

Európska komisia zahájila konanie a vydala rozhodnutie podľa čl. 81 ZES, pričom v ňom sledovala dopady konaní spoločností, s ktorými konanie viedla, na komunitárnom trhu GIS. Žalovaný naproti tomu zahájil a viedol správne konanie pre porušenie § 3 ods. 1 zákona č. 63/1991 Zb., § 3 ods. 1 zákona č. 188/1994 Z. z. a § 4 ods. 1 ZOHS. Dopad konania účastníkov správneho konania vedeného žalovaným pre obdobie konania žalobcov od 01.03.1991 do 30.04.2004 bol podľa žalovaného posudzovaný iba vo vzťahu k územiu Slovenskej republiky, resp. k hospodárskej súťaži existujúcej na tunajšom trhu, pretože v tomto období bolo na území Slovenskej republiky konanie, ktoré je predmetom správneho konania, postihnuteľné iba podľa predchádzajúcich zákonov o ochrane hospodárskej súťaže a následne potom ZOHS a nie podľa čl. 81 ZES.

Týmto konaním sa teda paralelne zaoberala ako EK, tak žalovaný, oba súťažné orgány samostatne deklarovali porušenie zákazu kartelových dohôd, oba podľa rôznych právnych poriadkov (EK podľa komunitárneho, inak priamo aplikovateľného i v jednotlivých členských štátoch, žalovaný podľa slovenského vnútroštátneho), oba uložili účastníkom konania pokuty.

Krajský súd poukázal na to, že základné procesné námietky žalobcov smerujú proti porušeniu zásady ne bis in idem a sú vystavené na tvrdení, žalovaným nespochybňovanom, že tým istým konaním ako teraz žalovaný v napadnutom rozhodnutí sa už v minulosti zaoberala EK, ktorá o tom istom konaní už skôr než žalovaný právoplatne rozhodla. Zároveň však dodal, že táto otázka je už plne vyriešená rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) zo dňa 14.02.2012 vo veci C-17/10, v ktorom odpovedal na prejudiciálne otázky položené Krajským súdom v Brne.

Z predmetného rozsudku vyplýva, že podľa názoru SD EÚ, čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 a čl. 81 ZES predstavujú hmotnoprávne normy únieového práva. Podľa SD EÚ ustanovenia čl. 81 ZES a čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 sa majú vykladať v tom zmysle, že v rámci konania začatého po 01.05.2004 nie sú uplatniteľné na kartel, ktorý vyvolal účinky na území členského štátu, ktorý pristúpil k Európskej únii (ďalej len „EÚ“) až 01.05.2004, v obdobiach pred týmto dátumom.

Pokiaľ Európska komisia začne konanie proti kartelu na základe kapitoly III. Nariadenia č. 1/2003, orgán pre hospodársku súťaž dotknutého členského štátu nestráca podľa čl. 11 ods. 6 v spojení s čl. 3 ods. 1 Nariadenia č. 1/2003 právomoc na základe vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže sankcionovať protisúťažné účinky spôsobené kartelom na území tohto členského štátu počas obdobia

pred pristúpením tohto štátu k EÚ.

Zásada ne bis in idem nebráni tomu, aby vnútroštátny orgán pre hospodársku súťaž dotknutého členského štátu uložil podnikom, ktoré sa zúčastnia na karteli pokuty, s cieľom sankcionovať účinky spôsobené týmto kartelom na území tohto členského štátu pred jeho pristúpením k EÚ, pokiaľ pokuty uložené členom tohto kartelu rozhodnutím EK prijatým pred vydaním rozhodnutia uvedeného vnútroštátneho orgánu pre hospodársku súťaž neboli určené na sankcionovanie tých istých účinkov.

V podrobnostiach krajský súd odkázal na argumentáciu SD EÚ vo vyššie uvedenej veci a uzavrel, že námietky žalobcov v tejto časti nie sú dôvodné.

Krajský súd taktiež vyhodnotil námietku žalobcu v 2. rade o tom, že rozhodnutie o rozklade mu bolo doručené až po mesiaci a pol od uplynutia lehoty v zmysle § 30 v spojení s § 34 ods. 2 ZOHS, za nespôsobilú vyvolať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zákon z hľadiska materiálneho a procesného, podľa názoru krajského súdu, žiadne takéto účinky pre daný prípad neupravuje.

Ďalej sa krajský súd zaoberal materiálными náležitosťami napadnutého rozhodnutia žalovaného a poukázal na to, že v zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 ZOHS sa postupuje v konaní na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky podľa všeobecných predpisov o správnom konaní (Správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedeného vyplýva že na konanie o správnych deliktach sa vzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, a to od začatia konania, cez dokazovanie, až po vydanie rozhodnutia.

Z formálnej stránky musí rozhodnutie správneho orgánu obsahovať náležitosti zakotvené v ustanovení § 47 ods. 1 Správneho poriadku, t.j. výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Krajský súd sa v súvislosti so žalobnými námietkami zaoberal výrokovou časťou rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru, že v preskúmvanej veci výroková časť napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritéria spĺňa. Žalovaný vo výroku preskúmvaného rozhodnutia uviedol miesto spáchania správneho deliktu dostatočne určito, keď ho vymedzil územím Slovenskej republiky. Rovnako aj čas spáchania bol vymedzený obdobím od 01.03.1991 do 30.04.2004. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený aj spôsob spáchania, keď žalovaný popísal skutok dostačujúcim spôsobom, pričom žalovaný aj uviedol, ktorými spôsobmi žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty. Preto podľa názoru krajského súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nesprávneho vymedzenia relevantného trhu krajský súd poukázal na to, že z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že relevantný trh bol vymedzený ako trh výroby a predaja zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení (GIS) pre aplikácie 72 kV a vyššie. Priestorový relevantný trh bol vymedzený územím Slovenskej republiky. Žalovaný analýzou jednotlivých projektov (13) popísaných v rozhodnutí preukázal, že kartel rokoval o predaji GIS, pričom rokovanie sa vzťahovalo aj na územie Slovenskej republiky, pričom vychádzal z písomných dohôd najmä GQ a GQE, Dohody o všeobecných pravidlách pre GE, dôkazy od spoločnosti ABB a z výpovedí svedkov (napr. Elektrovod Holding, a. s., Bratislava k projektu NPP Jaslovské Bohunice, či k projektom Ipeľ a Lamač a iné) a tiež zisťovaní, aké dopady mali dohody na vymedzený trh, najmä pri posudzovaní ich zákazu podľa citovaných ustanovení ZOHS. Pokiaľ malo konanie žalobcov dopad na trh, tak, ako bol vymedzený, je logické, že by malo dopad aj na jednotlivé podrobnejšie vymedzené trhy v rámci vymedzeného celku, na ktorých účastníci kartelu pôsobili. Krajský súd pritom vychádzal z rozhodnutia Súdu prvého stupňa (ďalej len „SPI“) T-44/00, zo dňa 08.07.2007 vo veci „Mannesmannrohren-Werke“, z ktorého vyplýva, že precíznejšie vymedzenie relevantného trhu je potrebné tam, kde bez takéhoto precízneho vymedzenia trhu nie je možné určiť, či je cieľ alebo výsledok dohody protisúťažný, resp. či je v takom rozsahu, že môže byť ním dotknutý obchod medzi členskými štátmi. Krajský súd pripomenul, že zhodne ako v tejto veci bol po vecnej stránke vymedzený relevantný trh v konaní o tom istom karteli pred EK, kde to nebolo spochybňované.

V uvedených úvahách žalovaného krajský súd nezistil žiadne zjavné pochybenie pri vecnom vymedzení relevantného trhu, a preto námietky žalobcov týmto smerom považoval za nedôvodné.

Pokiaľ ide o námietku hmotnoprávnej hodnoty dôkazov zabezpečených žalovaným krajský súd vychádzal zo zistení z administratívneho spisu, ktorými bolo podľa jeho názoru preukázané, že podkladom rozhodnutia správnych orgánov pre preukázanie skutku bolo predovšetkým prehlásenie žiadateľa o Leniency a ním doložené podporné listiny. Z toho odvodzoval žalovaný koordináciu spočívajúcu v manipuláciách ponúk. Na toto potom nadväzoval zoznam ponúk dodávok GIS na území Slovenskej republiky. Z uvedeného je odvodený dopad konania na slovenskom území. V súhrne je následne z týchto skutočností odvoditeľné naplnenie zákazu kartelových dohôd s dopadom na slovenské územie.

Je teda, podľa názoru krajského súdu, zrejmé, že kľúčové skutkové zistenia žalovaného plynú s GQ-Dohody, GQE-Dohody, potvrdenia vyhlasovateľov projektov a informácií o fungovaní kartelu od žiadateľa o Leniency. Prehlásenie pána W. (ABB) nemôže byť považované (a ani nebolo) za jediný

samostatný dôkazný prostriedok. Toto prehlásenie totiž nadväzuje a potvrdzuje prehlásenie žiadateľa o Leniency, a preto je potrebné prihliadať k nemu z hľadiska jeho významu ako súčasti postupných vyjadrení samotného žiadateľa o Leniency.

Vychádzajúc z platnej judikatúry SD EÚ, je podľa názoru krajského súdu, akceptovateľné, že skutkový stav vo všetkých podstatných aspektoch uvádzaného deliktu (koordinácia a manipulácia ponúk) môže byť vybudovaný iba na prehlásení jediného subjektu (medzi inými pozri rozsudok SPI z 08.07.2004, T-67/00, T-68/00 vo veci JFE Engineering Corp). Tu bolo tiež zdôraznené, že prehlásenia, ktoré sú v rozpore so záujmami prehlasovateľa (napr. ABB), musia byť v zásade považované za zvlášť vierohodné dôkazné materiály. Podľa pravidiel všeobecne platných v oblasti dokazovania závisí vierohodnosť a teda aj dôkazná hodnota dokumentu na jeho pôvode, na okolnostiach jeho vypracovania, na osobe ktorej je určený a na zmysluplnosti a spoľahlivosti povahy jeho obsahu (medzi inými pozri rozsudok SPI T-I/89 z 24.10.1991 vo veci Rhône-Poulenc).

Ďalej krajský súd poukázal na to, že pri posudzovaní skutočností vyplývajúcich zo žiadosti o Leniency bolo potrebné určiť, či sa GQ-Dohoda týkala aj slovenského územia a to z pohľadu na možný záver, či sa tohto územia týkala EGQ-Dohoda. Krajský súd zdôraznil, že samotní žalobcovia nespochybňovali skutočnosť, že GQ-Dohoda stanovila pravidlá manipulácie ponúk na projekty dodávok GIS na celosvetovej úrovni. Zahrňovala pritom predovšetkým výmenu informácií o projektoch, či iných obdobných procedúrach a uzavretých zákazkách za pomoci štandardizovaných formulácií, pridelovanie príslušných kvót pre skupiny európskych a japonských výrobcov, pridelovanie zákaziek v rámci kartelu, manipuláciu ponukových konaní a stanovenie minimálnych cien. Projekty týkajúce sa Slovenskej republiky neboli výslovne zaradené medzi výnimky, preto žalovaný v rámci správnej úvahy mal za to, že ak v určitej krajine pôsobia potenciálni odberatelia GIS a táto krajina súčasne nebola vyčlenená z pôsobnosti dohody (všetky krajiny sveta), potom sa na ňu dohoda vzťahuje.

Podľa názoru krajského súdu, v danom prípade žalovaný použil jazykový výklad textu GQ-Dohody, ktorý krajský súd považoval za legitímny najmä preto, lebo ak na slovenskom území existoval dopyt po GIS, účinok dohovoru na toto územie nie je nezmyselný. Neobstojí ani tvrdenie, že uvedený dohovor sa netýkal slovenského územia aj z toho dôvodu, že šlo o územie tiež „socialistické“ (1988). Krajský súd poukázal na to, že z administratívneho spisu vyplýva, že súčasťou GQ-Dohody je zoznam licenčných zmlúv, kde sa medzi zmluvnými partnermi objavujú aj iní partneri so sídlom na území bývalých socialistických štátov (napr. VESEOJ EXP.IMP. z bývalého Sovietskeho zväzu, či Mihel z bývalej Juhoslávie) a keďže žalobcovia neprodukovali iné dôkazy, je možné prisvedčiť, že sa týkal rovnako aj územia bývalého socialistického bloku všeobecne, a teda aj územia slovenského. Pokiaľ žalobca argumentuje tak, že GQ-Dohoda, resp. jeho účasť na tejto zmluve, nemohla mať žiadne účinky na slovenský trh z dôvodu existencie prekážok vstupu na tento trh, tak uvedená argumentácia podľa názoru krajského súdu neobstojí aj preto, že potom by bolo nelogické samotné uzavretie GQ-Dohody, ktorého podstatou bolo určenie pravidiel pri vymedzovaní príslušných kvót pre skupiny európskych a japonských výrobcov, teda forma vyčlenenia európskeho trhu. Nemožno potom „rozumne“ vysvetliť, prečo za tejto situácie by japonskí výrobcovia vôbec GQ-Dohodu uzatvárali.

Podľa názoru krajského súdu všetci účastníci kartelu, ktorí sa podieľali na mechanizme podľa GQ-Dohody, sa dobrovoľne vzdávali i potenciálnej možnosti na trh vstúpiť v rámci férovej súťaže.

Z uvedeného mal krajský súd za to, že žalovaný dostatočne v tejto súvislosti preukázal, že prekážky vstupu japonských producentov GIS na slovenské územie nemohli byť absolútne, a preto nebolo potrebné uvedené skutočnosti preukazovať inými odbornými vyjadreniami predkladanými, okrem iných, aj žalobcom, z ktorých by mal byť preukazovaný opak. Pokiaľ sa projektov v Slovenskej republike zúčastnili len európski producenti a japonskí producenti nie, potom to môže byť vnímané ako dôsledok ich záväzku podľa GQ-Dohody.

Keďže ani SD EÚ nespochybňoval aplikovateľnosť GQ-Dohody na slovenskom území, potom, podľa názoru krajského súdu, na EGQ-Dohodu je potrebné prihliadnuť ako na vykonávaciu zmluvu ku GQ-Dohode. Uvedené vyplýva jednak z jej samotného označenia ako aj preambuly, podľa ktorej EGQ-Dohoda je použiteľná na výkon GQ-Dohody, resp. v nej dohodnuté pravidlá majú prednosť pred GQ-Dohodou. V čl. 4 a 8 EGQ-Dohody je upravený postup pri prerozdeľovaní spoločnej európskej kvóty medzi európskymi výrobcami.

Z uvedených skutočností mal krajský súd za preukázané, že pravidlá kartelu zakotvené v GQ-Dohode a jeho aplikovaný mechanizmus na území Slovenskej republiky (preukázané v skúmaných 13 projektoch, ktoré boli na území SR realizované) sa na toto územie vzťahovalo, a preto aj v tejto časti sa stotožnil s právnym názorom žalovaného.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že SD EÚ vo svojich rozhodnutiach judikoval, že cenové horizontálne kartelové dohody môžu byť kvalifikované ako veľmi závažné protiprávne konania (napr. pri úvahe o výške pokuty), čo i len na základe ich povahy, bez potreby preukazovania skutočného dopadu protiprávneho konania na trh, (napr. rozsudok SD EÚ C-534/07 P z 03.09.2009 vo veci Prym a Prym

Consumer).

Pokiaľ teda žalobca odmieta svoju účasť na karteli vo vzťahu k slovenskému trhu, potom podľa názoru krajského súdu ide o argumentáciu, ktorá nespochybňuje konštrukciu, podľa ktorej na slovenskom území existoval dopyt po dodávkach GIS, čo bolo aj uspokojované. Pokiaľ sa jednotliví členovia kartelu podieľali na globálnej koordinácii (primárne rozdeľujúcej územie na európske a na japonské a následne koordinujúce ich postupy v rámci týchto dvoch základných skupín), potom sa uskutočňovali na slovenskom území dodávky produktu, ktorého sa táto koordinácia týkala, musela sa koordinácia ako celok na slovenskom území prejavovať a to aj bez faktickej prítomnosti niektorých účastníkov kartelu na slovenskom trhu. Kartel, ktorého pôsobnosť je založená na globálnej koordinácii, za predpokladu, že z ničoho neplynie, že by niektoré územie bolo z jeho účinku vylúčené, má rozhodne účinok vo vzťahu k tomu územiu, kde s produktom, ktorý je predmetom kartelu, obchoduje aspoň jeden účastník kartelu. Toto práve v posudzovanej veci preukázané bolo.

Preto krajský súd považoval za preukázané, že skutok popísaný vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného sa stal a že tento skutok je kartelovou dohodou, ktorá má protisúťažné účinky aj na slovenskom území.

Pokiaľ žalovaný poukazoval na protisúťažný dopad kartelu ako celku, potom mu treba podľa názoru krajského súdu dať za pravdu predovšetkým v tom, že bola preukázaná existencia komplexného systému cenových dohôd, dohôd o rozdelení trhu a dohôd o obmedzovaní počtu súťažiteľov na trhu, čo narušuje súťažné prostredie už zo svojej podstaty.

Žalobcami spochybňovanú účasť na karteli v jednotlivých obdobiach kartelu, ako aj otázku totožnosti kartelu ako jediného konania, krajský súd nepovažoval za dôvodnú. V tejto súvislosti krajský súd vychádzal z rozhodnutia SD EÚ C-49/92 PO z 08.07.1999 vo veci Anic Partecipazioni, podľa ktorého ten súťažiteľ, ktorý sa zúčastnil protiprávneho konania, tvoreného komplexom úkonov niekoľkých súťažiteľov tým, že k fungovaniu kartelu svojim konaním priebežne prispieval, principiálne nesie zodpovednosť behom celého obdobia svojej účasti na uvedenom protiprávnom konaní za správanie sa ostatných súťažiteľov v rámci totožného protiprávneho konania, ak je preukázané, že tento súťažiteľ vedel o protiprávnom konaní ostatných účastníkov alebo ich mohol rozumne predvídať a bol pripravený prijať z toho plynúce riziko. Z napadnutého rozhodnutia žalovaného je podľa názoru krajského súdu dostatočne preukázaná skutočnosť, že japonskí a európski výrobcovia GIS sa zúčastnili jedného kartelu ako celku. Z toho plynie, že japonskí výrobcovia, ktorí sa kartelu zúčastnili na jeho začiatku (01.03.1991), museli vedieť, že európske projekty sú vyhradené európskym výrobcom. Pokiaľ sa teda japonskí výrobcovia kedykoľvek počas obdobia, ktorého sa mal kartel týkať (za situácie, že sa od kartelu jednoznačne nedištancovali), nepodieľali na dodávkach na slovenské územie, zodpovedá to pravidlám kartelu, pretože pokiaľ bolo slovenské územie súčasťou územia európskeho (a ako dopadla EGQ-Dohoda na toto územie je uvádzané vyššie), potom práve taká bola myšlienka kartelu, t.j. rozdeliť územie. Ak teda bol kartel realizovaný podľa pravidiel, nebola účasť japonských výrobcov na slovenskom území potrebná, naopak je možné z uvedeného logicky vyvodiť, že pravidlá kartelu rešpektovali a práve touto pasívnou formou sa kartelu zúčastnili.

V danom konaní podľa názoru krajského súdu žalobcovia nijako nepreukázali, že by kartel skutočne po nejakú dobu vôbec nefungoval, resp. že sa ku koncu roku 2000 rozpadol. I napriek tomu, že sa neskorších stretnutí zúčastnili len niektorí členovia, boli medzi nimi prítomní i niektorí predchádzajúci európski a japonskí výrobcovia. Rokovania pred rokom 1999 i po roku 2002 boli vedené s rovnakým zámerom - manipulovať dodávky a tieto sa týkali totožného produktu. Napadnuté rozhodnutie konštatuje, že niektorí z účastníkov kartelu svoju účasť na karteli v určitých obdobiach prerušili - tomu napokon zodpovedá aj výrok napadnutého rozhodnutia. Preto nie je možné tu namietat', že by sa s touto otázkou žalovaný dostatočne pozorne nevysporiadal, pričom v tejto časti sa krajský súd s podrobnou argumentáciou žalovaného stotožnil a poukázal na ňu.

Krajský súd preto vyššie uvedený okruh žalobných námietok nepovažoval za dôvodné.

Za dôvodné však krajský súd považoval žalobné argumenty súvisiace s určovaním pokút.

S poukazom na čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ods. 2, čl. 154c, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. ÚS 17/1999 z 22.09.1999, I. ÚS 44/1999 z 13.10.1999, na čl. 6 ods. 1 prvá veta Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), na Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ako aj judikatúru slovenských súdov krajský súd zopakoval, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzenými právnymi princípmi.

Krajský súd poukázal na to, že skutková otázka vymedzenia trvania konania, ktoré je následne kvalifikované ako protiprávne, je v rámci správneho trestania vždy jednou z kľúčových. To platí o to viac, či je posudzované konanie správnym deliktom trvajúcim, v tomto prípade či presiahlo dátum 01.05.2004, od ktorého je potrebné prednostne aplikovať komunitárne súťažné právo - t. j. zákaz kartelových dohôd vyjadrený v čl. 81 ZES (k 01.05.2004 sa stalo účinným Nariadenie č. 1/2003, o výkone pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 ZES, ktoré kodifikovalo prednostnú aplikovateľnosť čl. 81 ZES pred vnútroštátnym zákonodarstvom, t. j. pred § 3 a nasl. ZOHS), a ak bolo samotné správne konanie, ukončené vydaním napadnutého rozhodnutia, zahájené až po 01.05.2004, teda za procesnoprávneho stavu upraveného Nariadením č. 1/2003.

V rámci posúdenia žalobných námietok krajský súd vychádzal zo zásad aplikovateľných v oblasti práva trestného, nakoľko do oblasti deliktálneho práva správneho je potrebné nepochybne zaradiť aj protikartelové právo, uvedené v § 3 a nasl. ZOHS. Tento záver podľa názoru krajského súdu jasne vyplýva, napr. z rozhodnutia ESLP vo veci Stenuit zo dňa 27.02.1992.

Trestné právo rozlišuje od jednorazových trestných činov z hľadiska časového úseku, v ktorom boli spáchané, trestné činy pokračujúce, trvajúce a hromadné (kolektívne). Je pre ne spoločné, že trestná činnosť trvá po dlhší čas a skladá sa buď z rady čiastkových útokov, resp. spočíva v udržovaní protiprávneho stavu. Trvajúci trestný čin býva pravidelne charakterizovaný ako čin, ktorým páchatel vyvolá protiprávny stav, ktorý potom udržiava, prípadne ho udržiava bez toho, aby ho vyvolal ak zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby ho vyvolal. Trvajúce trestné činy sa posudzujú ako jediné konanie, ktoré trvá tak dlho, kým páchatel udržiava protiprávny stav; ide o jediný skutok a jediný trestný čin, ktorý je ukončený až okamžikom odstránenia protiprávneho stavu. Trvajúci trestný čin sa považuje za spáchaný za účinnosti novej právnej úpravy, pokiaľ aspoň časť protiprávneho konania, ktorým bol udržiavaný protiprávny stav, sa odohral za účinnosti novej právnej úpravy, a to za podmienky, že toto konanie bolo trestným činom i podľa predchádzajúcej právnej úpravy.

Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že vyššie uvádzané konanie, spočívajúce v uzatvorení a plnení kartelovej dohody, je konaním, ktorým páchatel vyvolal protiprávny stav, ktorý následne udržiava, t. j. je iným správnym deliktom trvajúcim. Takto čin charakterizoval aj žalovaný.

Krajský súd poukázal na to, že od 01.05.2004, v dôsledku účinnosti Nariadenia č. 1/2003, bolo povinne použiteľným nové pravidlo jednotnej a decentralizovanej aplikácie súťažného práva všetkými súťažnými úradmi v celom komunitárnom priestore, ktoré sa v období pred 01.05.2004 neuplatňovalo. Nariadenie č. 1/2003 je predpisom procesným. Bod 1. preambuly Nariadenia č. 1/2003, zdôvodňujúci význam jeho prijatia, poukazuje na to, že ide o Nariadenie, ktoré „...zodpovedá výzvam jednotného trhu...“.

Pokiaľ je teda trh už jednotný a bola táto skutočnosť východiskom a dôvodom prijatia Nariadenia č. 1/2003, potom tejto skutočnosti musí zodpovedať aj jednotný postup pri jeho ochrane, čiže postup spoločný, decentralizovaný a vzájomne koordinovaný. Preto postup žalovaného týmto smerom krajský súd považuje za legitímny.

Podľa vyššie uvádzaných princípov, žalovaný pri posudzovaní trestnosti činu a pri ukladaní trestu v zásade prihliada na to, čo je pre páchatela (súťažiteľa) priaznivejšie (§ 2 a nasl. Tr. zák.).

V danom prípade však podľa názoru krajského súdu žalovaný podľa uvedených pravidiel dôsledne nepostupoval. Jednak porušil pravidlo „zákazu zmeny k horšiemu“, keď zvýšil v napadnutom rozhodnutí pokutu (cca o 40 %) členovi skupiny žalobcu v 2. rade (str. 166, bod 864).

Taktiež nebolo krajskému súdu zrejme, prečo žalovaný nezohľadnil argumentáciu účastníkov (najmä žalobcu v 2. rade), ktorým namietali použitý Metodický pokyn o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž najmä s ohľadom na obrát (celkový obrát s daňou) z ktorého bola vypočítaná pokuta. Krajský súd poukázal na to, že v čase rozhodovania žalovaného bol už účinný aktuálny Metodický pokyn podľa ktorého východiskom pri určovaní pokuty je obrát (bez daní) dosiahnutý podnikateľom z predaja tovarov a služieb, ktorých sa narušenie alebo obmedzenie súťaže priamo alebo nepriamo dotýka, a to na vymedzenom priestorovom relevantnom trhu. Preto podľa názoru krajského súdu neobstojí tvrdenie žalovaného, že aktuálny Metodický pokyn nebolo možné použiť, lebo mohol vychádzať len z Metodického pokynu účinného v čase vydaného prvostupňového rozhodnutia. Rozhodnutie žalovaného tvorí jeden celok s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, a preto žalovaný mohol a bol povinný zohľadniť spôsob výpočtu, ktorý je pre delikventov priaznivejší. Rovnako krajský súd považoval za neprípustné, aby správny orgán pri vydávaní rozhodnutia použil argumentáciu (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“), ktorá nezodpovedá reálnemu stavu veci lebo týmto spôsobom sa stáva nepreskúmateľná.

Pokiaľ ide o namietanú deľbu zodpovednosti medzi členmi jednotlivých skupín (koncerny, materské spoločnosti a dcérske spoločnosti), krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že vychádzal zo zásady osobnej zodpovednosti každého z delikventov za konanie, ktorým porušuje zákaz kartelových dohôd, avšak v rámci postihu za protiprávne konanie je potrebné v prípadoch, ako je tento, postupovať tak, aby nikto neutrpel ujmu v dôsledku toho, že je súčasťou skupiny (koncernu), ktorá je tvorená

viacerými subjektmi pôsobiacimi na trhu, ktorý je zasiahnutý kartelom, ktorého tvorcami sú samotné skupiny (koncerny) - a teda vo výsledku aby nedošlo ku kumulácii pokút, ktorá by diskriminačne zasahovala do majetkovej sféry skupiny (koncernu). Iný postup nemôže byť zákonnou aplikáciou pravidiel správneho trestania v prípade účasti na kartelových dohodách.

Krajský súd z doloženého administratívneho spisu mal preukázané skôr hodnotenie dôkazov vo vzťahu k preukázaniu kartelu ako celku v oboch rozhodnutiach, kde sa v zásade nediferencujú dôkazy bezprostredne proti jednotlivým žalobcom, ale proti skupinám, ku ktorým títo žalobcovia patria, pričom konkrétny mechanizmus pre zdôvodnenie zodpovednosti konkrétnych subjektov v rámci jednotlivých skupín (koncernov) neplynie, podľa názoru krajského súdu, ani z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, ani z administratívneho spisu. Ako príklad krajský súd uviedol kódové označenia a súvisiace listiny, ktoré sa týkali jednotlivých skupín (koncernov) a nie konkrétnych subjektov, prehľady jednotlivých schôdzí, v ktorých sú uvádzaní účastníci za jednotlivé skupiny (koncerny) a nie za jednotlivé subjekty v rámci týchto skupín (koncernov), ako aj zmieňované účasti vo výbore.

Podľa názoru krajského súdu, ani z elektronickej korešpondencie nie je možné spoľahlivo identifikovať konkrétny subjekt v rámci skupín. Aj žiadateľ o Leniency vo vzťahu ku skupine „Siemens“ (žalobca v 2. rade) zmieňuje len „spoločnosť Siemens“, ktorá podľa ďalších informácií v Slovenskej republike pôsobí prostredníctvom, napr. dcérskych spoločností.

Z napadnutého rozhodnutia nie je, podľa názoru krajského súdu, jasne zdôvodnený pomer zodpovednosti, čo v skutočnosti môže vyvolať pocit diskriminácie. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva a žalovaný to vo svojom vyjadrení aj uvádza, že zobral na zodpovednosť a pokutoval každého, kto sa daného protisúťažného konania zúčastnil. Nie je potom podľa názoru krajského súdu jasné, prečo neboli pokutovaní aj tí, čo sa kartelu zúčastnili na Slovensku, napr. Siemens s.r.o.

Avšak, podľa názoru krajského súdu, kľúčovým kritériom pre úvahy o zákonnosti a primeranosti pokút je ich výška vo vzťahu k obratu. Musí byť však celkom jasné, či žalovaný berie za základ obraty jednotlivých subjektov alebo obraty skupín, ku ktorým subjekty patria. V oboch prípadoch musí byť zrejmé, že pri ukladaní pokuty žiadnemu zo subjektov nebol jeden a ten istý obrat započítaný dvakrát, a obrat v ktorom konkrétnom období považoval žalovaný za rozhodujúce. Toto podľa názoru krajského súdu z napadnutého rozhodnutia nevyplýva.

Na záver krajský súd zhrnul, že žaloby sú nedôvodné v tých častiach, kde je spochybňovaná existencia kartelu, účasť žalobcov (jednotlivých skupín - koncernov) na karteli, existencia kartelu ako jedného celku a reálny dopad kartelu na slovenské územie. V týchto otázkach podľa názoru krajského súdu žalovaný aplikoval správne právne prepisy (ZOHS), v ich rámci správnu právnu normu, ktorú s ohľadom na zistený skutkový stav správne vyložil. Krajský súd zhodnotil nosné dôvody, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné a vecne správne; za preukázané má, že sa skutok stal, že tento skutok nesie znaky deliktu - kartelovej dohody, že mal dopad na slovenské územie a že je na slovenskom území stíhateľný.

Na druhej strane však krajský súd skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne preskúmateľné v časti odôvodnenia konkrétnej zodpovednosti žalobcov v súvislosti s ich trestaním a určením výšky pokuty, tak ako to už bolo vyššie uvedené.

Z uvedených dôvodov bolo napadnuté rozhodnutie zrušené a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie. K zrušeniu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia krajský súd nevzhladol dôvody.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešným žalobcom priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Žalovaný uhradí žalobcom súdny poplatok vo výške 66 € a trovy právneho zastúpenia podľa ich vyčíslenia v rozsudku.

Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný včas odvolanie a uviedol, že podáva odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v časti rozhodnutia vo veci ako aj proti výroku o trovách konania odvolanie s odkazom na § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP, pretože rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to z nasledovných dôvodov, že žalovaný zvýšil pokutu iba v prípade spoločnosti Siemens AG. Rada úradu v tejto súvislosti konštatovala, že: „považuje za potrebné, vzhľadom na ekonomickú silu spoločnosti Siemens AG s dobu porušovania a význam funkcie tajomníka kartelu a vzhľadom na nadštandardné služby, ktoré spoločnosť Siemens AG poskytovala ostatným členom kartelu, pokutu pre túto spoločnosť zvýšiť. Rada úradu má za to, že funkcia tajomníka kartelu bola významnou funkciou pre chod kartelu a je prirážajúcou skutočnosťou, ktorú úrad v pokute nezohľadnil dostatočne. Rada úradu preto rozhodla o zvýšení pokuty pre materskú spoločnosť Siemens AG z 50 miliónov Sk (1 659 695,94 Eur) uložených úradom, na 2 987 450 Eur (89 999 918,70 Sk)“. Rada úradu teda dostatočne zdôvodnila, prečo takto postupovala. Otázkou je tu potom skôr prípustnosť reformatio in peius v správnom konaní. Rada úradu v tejto súvislosti vychádzala z rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej aj v Českej republike ako aj z dostupnej právnej teórie.

Žalovaný má za to, že všeobecnú platnosť zákazu reformatio in peius bez výslovného ustanovenia zákona nemožno z pozitívneho práva dovodiť. Zákaz takéhoto postupu nie je zakotvený ani v správnom poriadku, ani v zákone o ochrane hospodárskej súťaže, preto táto zásada v konaní pred úradom neplatí.

Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje napr. na Nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 880/08 z 28.01.2009, v ktorom ústavný súd okrem iného uvádza, že pre oblasť správneho trestania nie je možné z ústavnoprávnych predpisov dovodiť všeobecný zákaz zmeny rozhodnutia v neprospech odvolateľa (zákaz reformatio in peius). Taký zákaz podľa Ústavného súdu Českej republiky nemožno dovodiť ani z práva na spravodlivý proces, zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani z čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ani z čl. 2 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na uznávané authority českej právnej vedy ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. Ústavný súd sa pritom v danom konaní zaoberal práve zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní aplikovaným v Českej republike v čase, keď pravidlo reformatio in peius nebolo v ňom zakotvené, teda rovnakou právnou situáciou ako v čase vydania preskúmaných rozhodnutí úradom.

Žalovaný tiež poukazuje na rozhodovacie prax slovenských súdov v tejto súvislosti, a to napr. na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/14/2011 zo dňa 29.02.2012 (viď príloha č. 1) a Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sž/110/02 (viď príloha č. 2), ktoré sú v súlade s vyššie uvedenými tvrdeniami a v oboch Najvyšší súd SR konštatuje, že odvolací orgán môže rozhodnúť aj v neprospech odvolateľa, pričom výslovne uvádza, že v správnom konaní zásada reformatio in peius neplatí.

Žalovaný tiež uviedol, že pokiaľ ide o aplikovaný Metodický pokyn o ukladaní pokút, Rada úradu preskúmavala postup prvostupňového orgánu, ktorý aplikoval právnu úpravu platnú a účinnú v čase jeho rozhodovania. V tejto súvislosti je teda potrebné vyriešiť otázku, či neskoršia právna úprava v oblasti ukladania pokút účinná v čase rozhodovania Rady úradu bola pre účastníkov konania priaznivejšia, a preto bola Rada úradu povinná na ňu prihliadať v smere, ako na to poukazuje súd. V prvom rade je potrebné uviesť, že počas rozhodovania Rady úradu nedošlo k zmene zákonnej úpravy sankcií. Kritéria pre ukládanie sankcií, ktoré ustanovuje výlučne zákon sa nijako nemenili. V roku 2008 bol prijatý nový metodický pokyn úradu upravujúci ukládanie pokút, ktorý je jeho interným predpisom. Interný predpis iba bližšie objasňuje ustanovenia zákona a nemôže ísť teda nad jeho rámec. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že metodický pokyn účinný v čase rozhodovania Rady úradu nepriniesol (a ani nemohol priniesť) priaznivejšiu úpravu pri ukladaní sankcií. Naviac obrat, ktorý je základom pre výpočet pokuty je všeobecne vnímaný ako obrat bez daní, keďže dane nie sú príjmom podnikateľa, ale sú odvádzané do štátneho rozpočtu. To, že metodický pokyn z roku 2008 uvedenú skutočnosť expressis verbis uvádza, neznamená, že úrad tak nepostupoval aj do jeho prijatia.

Žalovaný ako dôkaz úrad priložil už neúčinnú Smernicu úradu o postupe pri ukladaní pokút č. 5/2003, účinnú od 01.01.2004 (príloha č. 3), ktorá bola nahradená Metodickým pokynom z roku 2008, a ktorá neobsahuje žiadne ustanovenia v tom smere, že by bol obrat vnímaný ako obrat s daňou.

Žalovaný namietal, že pokiaľ súd vytkol úradu, že použil argumentáciu, ktorá nezodpovedá reálnemu stavu. Úradu nie je zrejmé, v čom popis faktorov v tabuľke, ktorá, sumarizuje, akou mierou sa jednotlivé zohľadňované faktory podieľali na celkovej výške uloženej pokuty nezodpovedá reálnemu stavu, a preto je obtiažne sa k tomuto záveru súdu vyjadriť. V rozhodnutí Rady úradu je presne uvedené, ako bola pokuta určovaná, t. j. aká suma bola určená za závažnosť, dĺžku konania a poľahčujúce, či priťažujúce okolnosti. Spôsob výpočtu pokuty bol detailne popísaný v rozhodnutí a vychádzal zo zisteného a preukázaného skutkového stavu. Z pohľadu úradu tabuľka práve sprehľadnila to, čo bolo detailne popísané v odôvodnení rozhodnutia. Záver súdu, že argumentácia nezodpovedá reálnemu stavu nie je súdom nijako bližšie zdôvodnený a úrad túto časť rozhodnutia súdu považuje za zmätočnú a nepreskúmateľnú. Záver súdu o tom, že úrad použil argumentáciu (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“), ktorá nezodpovedá reálnemu stavu veci považujeme za nesprávne skutkové zistenie.

Žalovaný ďalej uviedol, že tvrdenie súdu o tom, že v napadnutom rozhodnutí nie je jasne zdôvodnený pomer zodpovednosti jednotlivých účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny, čo v skutočnosti môže vyvolať pocit diskriminácie. Žalovaný poukazuje na to, že súd potvrdil skutkové zistenia úradu a považoval za dostačujúce dôkazy, ktorými svoje závery úrad podporil, t. j. aj to, že niektoré dôkazy, tak ako uvádza aj súd, nebolo možné rozčleniť tak, aby bolo zrejmé, ktorej konkrétnej spoločnosti zo skupiny, napr. Siemens sa týkajú. Popis ako sa jednotlivé spoločnosti zúčastnili na dohode je súčasťou odôvodnenia rozhodnutí úradu, ktoré súd potvrdil a úrad nemá za to, že by účastníci nevedeli, v čom úrad vidí ich zodpovednosť, resp. za aké správanie sú postihovaní.

Žalovaný podľa svojho tvrdenia jednoznačne preukázal účasť všetkých účastníkov konania na dohode obmedzujúcej súťaž, čo súd nijako nespochybnil. Žiaden z účastníkov konania na druhej strane nijako nepreukázal, že jeho účasť na zakázanej dohode bola iba pasívna, resp. obmedzená. Aj z judikatúry

európskych súdov vyplýva záver, že skutočnosť, že viacerí podnikatelia zohrávali rôzne úlohy v dosahovaní spoločného cieľa neznamena, že neexistoval jednotný protisúťažný cieľ, a teda porušenie, a to za predpokladu, že každý podnikateľ prispieval na jeho vlastnej úrovni k dosahovaniu daného spoločného cieľa. Každý z účastníkov konania v preskúvanom prípade, aj v prípade plnenia odlišných úloh prispieval k naplneniu spoločného cieľa dohody.

Podľa žalovaného z uvedeného možno preto dovodiť rovnakú zodpovednosť všetkých účastníkov konania, čo Rada úradu aj uvádza vo svojom odôvodnení. Rada úradu, napr. v bode 814 konštatuje, že závažnosť formy konania je u všetkých účastníkov kartelu rovnaká, keďže sa všetci dopustili rovnakého zakázaného konania určením cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania. Odlišná dĺžka protisúťažného správania bola u každého účastníka konania v rozhodnutí vyhodnotená. Tam, kde Rada úradu dospela k záveru, že je potrebné zohľadniť nejaké poľahčujúce alebo priťažujúce okolnosti vo vzťahu ku konkrétnemu účastníkovi konania, uviedla to v rozhodnutí. V bode 851 Rada úradu tiež spresnila, že „pri určovaní výšky pokuty je však potrebné brať zreteľ na tú skutočnosť, že tieto subjekty sú vo vzťahu ekonomickej prepojenosti, pričom nebolo preukázané, že by dcérska spoločnosť konala nezávisle od materskej a v takom prípade existuje zodpovednosť materskej spoločnosti popri zodpovednosti dcérskej spoločnosti. Rada úradu pri určovaní výšky pokuty rozdelila podnikateľov podľa ekonomických skupín a pri vyhodnocovaní závažnosti prihliadala na silu ekonomickej skupiny a tiež na to, že tieto spoločnosti vystupovali v karteli ako jeden člen“.

Žalovaný zastáva názor, že rozhodnutie Rady úradu dostatočne popisuje pomer zodpovednosti jednotlivých účastníkov konania vrátane tých, ktorí patria do jednej ekonomickej skupiny, a preto rozhodnutie ani nevytvára priestor pre diskrimináciu. Zodpovednosť účastníkov konania za uzatvorenie a realizáciu protisúťažnej dohody bola vyhodnotená ako rovnaká u všetkých členov kartelu s tým, že v jednotlivých prípadoch boli zohľadnené priťažujúce a poľahčujúce okolnosti.

Žalovaný ďalej uviedol, že pokiaľ ide o spoločnosti, ktoré úrad pribral za účastníkov konania a otázku súdu, prečo účastníkom konania nebola aj spoločnosť Siemens s.r.o. je potrebné uviesť, že úrad vychádzal z dôkazov predložených v konaní vo vzťahu k jednotlivým spoločnostiam vrátane písomného vyjadrenia Leniency žiadateľa, ktoré neobsahovali obvinenia voči tejto spoločnosti. Súd pritom otázku v súvislosti so spoločnosťou Siemens s.r.o. otvára iba v súvislosti s pokutou a súčasne ostatné zistenia úradu potvrdzuje, t. j. aj vymedzenie okruhu účastníkov konania. Súd preto ani neuvádza konkrétne skutočnosti, na základe ktorých má za to, že daná spoločnosť tiež mala byť účastníkom konania. Úrad sa preto nevie v ďalšom konaní riadiť týmto záverom súdu a považuje ho za nepreskúmateľný a v rozpore s obsahom administratívneho spisu úradu.

Záverom žalovaný poukazuje na to, že Rada úradu na viacerých miestach odôvodnenia uvádza, z akého obratu sa pri výpočte pokuty vychádzalo. V bode 819 rozhodnutia Rady úradu sa uvádza, že: „následne Rada úradu účastníkov konania zoradila podľa ich ekonomickej sily, t. j. podľa dosiahnutých celosvetových obrátov za rok 2006, v prípade ekonomických skupín podľa celosvetových obrátov ich členov - jednotlivých účastníkov konania“. V bode 822 sa uvádza, že: „Rada úradu síce na účely stanovenia základnej výšky pokuty za závažnosť prihliadala na ekonomickú silu ekonomickej skupiny, ale výška pokuty bola stanovovaná pre každého člena skupiny - účastníka konania zvlášť vychádzajúc z jeho celosvetového obratu za rok 2006“. V bode 833 sa uvádza, že: „Rada úradu tiež zisťovala, či nedošlo zo strany úradu v prvostupňovom rozhodnutí k prekročeniu zákonom stanovenej hranice pre uloženie pokuty, a to 10% z obratu každého jednotlivého účastníka konania“. V bode 844 sa uvádza, že: „Spoločnosť Siemens namietla, že nie je zrejme z akého obratu úrad pri stanovovaní pokuty vychádzal, ale pravdepodobne z konsolidovaného obratu skupiny VA TECH, čo bol nesprávny postup, keďže došlo k dvojitému trestaniu jednotlivých navrhovateľov, keďže konsolidovaný obrat skupiny VA TECH zohľadňuje obraty ďalších navrhovateľov. Rada úradu konštatuje, že prvostupňový orgán vychádzal z celosvetového obratu každého jednotlivého účastníka konania za rok 2006, čo bol v tomto prípade správny postup“. Rada úradu pri výpočte pokuty na viacerých miestach uvádza, že prihliadala na to, že niektorí účastníci konania sú súčasťou ekonomických skupín, a to v záujme uložiť pokutu v súlade s princípom proporcionality a primeranosti. Pri výpočte pokuty sa vychádzalo z celosvetového obratu každého účastníka konania a nedošlo k dvojitému započítaniu obrátov, ako to uvádzajú žalobcovia.

Pokiaľ išlo o trovy konania aj súd prvého stupňa strane 33 rozsudku uviedol, že zhodnotil nosné dôvody, pre ktoré považuje napadnuté rozhodnutie za zákonné a vecne správne; za preukázané má, že sa skutok stal, že tento skutok nesie znaky deliktu kartelovej dohody, že mal dopad na slovenské územie, a že je na slovenskom území stíhateľný. Súd teda uznal, že skutok sa stal, tento bol preukázaný, a ako taký je sankcionovateľný. Súd však videl nepreskúmateľnosť rozhodnutia úradu v

časti rozhodnutia o pokute. Odhliadnuc od skutočnosti, že súd niektoré skutočnosti nesprávne vyhodnotil alebo došiel k nesprávnym záverom, ktoré nezodpovedajú obsahu spisu, k čomu sa úrad vyjadril vyššie, máme za to, že v takom prípade nemal žalobca vo veci úspech a nemožno mu náhradu trov konania priznať.

Nepreskúmateľné a porušujúce právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je také rozhodnutie všeobecného súdu, z odôvodnenia ktorého nemožno zistiť, aké právne úvahy ho v otázke trov konania štátu viedli k právnemu záveru, ktorý je v rozpore s prima facie významom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, na ktoré sa odvolal (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.08.2006, sp. zn. III. ÚS 53/06). Vzhľadom na skutočnosť, že súd sa stotožnil s rozhodnutím úradu v časti, že kartelová dohoda medzi žalobcami existovala a takáto dohoda odporuje ustanoveniam zákona o ochrane hospodárskej súťaže, pričom konanie je stíhateľné na území Slovenskej republiky, nepovažujeme rozsudok súdu, ktorým zrušil rozhodnutie úradu za úspech na strane žalobcu. Rozsudok, ktorým súd zrušil nepreskúmateľné rozhodnutie úradu z dôvodu nezrozumiteľnosti v časti rozhodnutia o pokute konkrétnych žalobcov a určenia výšky pokuty nemožno považovať za úspech. Pričom súd napadol len niektoré skutočnosti v rámci ukladania pokuty, pričom v odôvodnení absentuje konkretizácia v čom spočíval nesprávny postup pri vyhodnocovaní a použití správnej úvahy pri ukladaní pokuty, keď dodržal zákonný rámec vymedzený zákonom o ochrane hospodárskej súťaže. Súd nekonštatoval, že by úrad pri ukladaní pokuty vybočil v rámci správnej úvahy z medzí stanovených zákonom.

Žalovaný má za to, že nie je odôvodnené a v súlade s významom ustanovení OSP, že úrad ako štátny orgán naplňajúci verejný záujem ochrany hospodárskej súťaže, ktorý uniesol dôkazné bremeno a preukázal porušenie zákona a súd mu iba čiastočne vytkol určité závery v súvislosti s pokutou musí hradiť trovy konania účastníkovi konania, ktorý preukázateľne porušil ustanovenia zákona, čo nemôže prispievať k dôvere v spravodlivý výkon práva. Krajský súd v rozsudku jednoznačne potvrdil rozhodnutie úradu o tom, že kartel existoval a mal negatívny dopad na fungovanie hospodárskej súťaže. Bolo preukázané konanie obmedzujúce hospodársku súťaž v zmysle § 4 ods. 1/ a 3/ zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Práve z tohto dôvodu považujeme priznanie náhrady trov konania za nesprávne.

Súd zrušil napadnuté rozhodnutie úradu a vrátil vec na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, pretože je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. Úrad má za to, že neboli splnené podmienky pre postup súdu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu Slovenskej republiky č. k. 4S 213/2009-841 zo dňa 25.01.2013 tak, že žaloby v celom rozsahu podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 220 OSP zamietol a žalobcom sa náhrada trov konania nepriznáva.

Žalobca v 1. rade sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že víta zrušenie rozhodnutia žalovaného a nesúhlasí s argumentmi, ktoré boli proti zrušeniu rozhodnutia žalovaného uvedené v odvolaní. V kontexte podania tohto vyjadrenia k odvolaniu však žalobca v 1. rade považuje za potrebné zdôrazniť, že hoci súhlasí so zrušením rozhodnutia žalovaného, nestotožňuje sa so závermi krajského súdu, v ktorých súd naznačuje, že žalovaný preukázal porušenie slovenských pravidiel na ochranu hospodárskej súťaže zo strany žalobcu v 1. rade. V tejto súvislosti si žalobca v 1. rade dovoľuje uviesť, že nič z toho, čo je uvedené v tomto vyjadrení k odvolaniu, nemožno pokladať za jeho uznanie zodpovednosti za údajné porušenie slovenských súťažných predpisov v súvislosti s údajným kartelom týkajúcim sa zapuzdrených plynom izolovaných spínacích zariadení (GIS).

Žalobca v 1. rade poukázal na to, že v súčasnosti napríklad pred Európskym súdnym dvorom (ďalej len „ESD“) prebieha konanie (Prípád C-498/11 P) týkajúce sa žalobcovho odvolania voči rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie (ďalej len „Všeobecný súd“) v súvislosti s pôvodným rozhodnutím Európskej komisie (ďalej len „Komisia“) COMP/F/38.899 vo veci GIS na úrovni Európskej únie (ďalej len „EÚ“) (ďalej len „Pôvodné rozhodnutie“). Na Všeobecnom súde prebieha aj ďalšie konanie vo veci žaloby, ktorú Žalobca podal voči rozhodnutiu Komisie (rozhodnutie COMP/39.966), ktoré bolo Komisiou opakovane prijaté potom, čo Všeobecný súd čiastočne zrušil Pôvodné rozhodnutie (Prípád T-404/12). Rovnako, vo veci GIS v Českej republike aktuálne prebieha na Najvyššom správnom súde Českej republiky konanie o kasačnej sťažnosti českého Úradu na ochranu hospodárskej súťaže voči rozsudku Krajského súdu v Brne, ktorým došlo k zrušeniu jeho rozhodnutia vo veci GIS. Súd správne rozhodol, že Rada pochybila, keď namiesto Metodického pokynu z roku 2008 zohľadnila Smernicu z roku 2003. Žalobca sa stotožňuje s názorom súdu a v súlade so svojou argumentáciou uvedenou v žalobe trvá na tom, že v rámci prieskumu prvostupňového rozhodnutia žalovaného č. 2007/KH/1/1/109 zo dňa 27.12.2007 mal žalovaný použiť Metodický pokyn z roku 2008. Správne použitie tohto pokynu by

následne iste viedlo k priaznivejšiemu výsledku pre neho (a ďalších účastníkov Konania) a výrazne by znížilo pokutu mu uloženú. Podľa jeho názoru účastníci konania mohli legitímne očakávať, že sa žalovaný vo vzťahu k stanoveniu pokuty bude riadiť novšou, priaznivejšou metodikou vyplývajúcou z najaktuálnejšieho pokynu.

Ak by žalovaný pri výpočte pokuty použil namiesto celkového celosvetového obratu „relevantný obrat“ v zmysle Metodického pokynu z roku 2008, „relevantný obrat“ žalobcu v 1. a 3. rade v Slovenskej republike by bol nulový (ako vyplýva zo správneho spisu, žalobca nikdy nepredával GIS v Slovenskej republike) a maximálna výška jeho pokuty by mohla byť 330 000 € (v porovnaní s pokutou vo výške 1 161 780 €, ktorú uložil žalovaný a Rada ju potvrdila).

Podľa žalobcu v 1. rade súd správne rozhodol, že žalovaný pochybil, keď použil argumentáciu, ktorá nezodpovedá reálnemu stavu, čo prispelo k nepreskúmateľnosti rozhodnutia o pokute a súhlasí s námietkami súdu ohľadom nesprávnosti použitia argumentácie/skutočností/, ktoré nezodpovedajú reálnemu stavu, pričom tieto námietky považuje za jasné, opodstatnené a podporujúce argumenty žalobcu ohľadom celkovej nepreskúmateľnosti rozhodnutia o pokute, ktoré žalobca uviedol vo svojej žalobe a vo svojom vyjadrení a súd správne rozhodol, že žalovaný dostatočne nepreukázal zodpovednosť jednotlivých účastníkov konania nakoľko v rozhodnutiach nie je uvedený konkrétny mechanizmus pre zdôvodnenie zodpovednosti konkrétnych subjektov v rámci jednotlivých ekonomických skupín (koncernov), do ktorých žalobcovia - žalobca, spoločnosti Mitsubishi, Siemens T&D (a ďalší účastníci konania) patria.

Žalobca v 1. rade má za to, že vyššie uvedené závery súdu o tom, že v rozhodnutiach nie je uvedený konkrétny mechanizmus pre zdôvodnenie zodpovednosti konkrétnych subjektov v rámci jednotlivých ekonomických skupín (koncernov) sú správne a opodstatnené, a že žalovaný si rozsudok vykladá nesprávne, keď tvrdí, že sa súd stotožnil s jeho vymedzením okruhu účastníkov konania, a že súd akceptoval, že žalovaný nemohol rozčleniť niektoré dôkazy tak, aby bolo zrejmé, ktorej konkrétnej spoločnosti zo skupiny sa týkajú.

Žalobca v 1. rade poukázal najmä na to, že z rozhodnutia žalovaného nie je vôbec zrejmé, akým spôsobom žalovaný pri stanovovaní pokuty zohľadnil skutočnosť, že od októbra 2002 aktivity v oblasti GIS nevykonával žalobca v 1. rade, ale tieto boli vykonávané len spoločným podnikom - TM T&D založeným spoločne so spoločnosťou Mitsubishi.

Žalobca v 1. rade poukázal na fakt, že z ustálenej judikatúry konkrétne vyplýva, že protisúťažné konanie podniku možno prisúdiť druhému podniku, ak, najmä s ohľadom na ekonomické a právne prepojenie daných podnikov, sa prvý podnik samostatne nerozhodoval ako bude konať na trhu, ale plnil vo všetkých podstatných ohľadoch pokyny, ktoré mu dal druhý podnik, a teda s druhým podnikom tvoril jednu hospodársku jednotku. S poukazom na uvedené - povinnosťou orgánu na ochranu hospodárskej súťaže na základe vecných dôkazov preukázať, že materská spoločnosť fakticky vykonávala rozhodujúci vplyv nad konaním svojej dcérskej spoločnosti na trhu, vrátane preukázania uplatňovania riadiacich funkcií.

Podľa žalobcu v 1. rade súd správne rozhodol, že Rozhodnutia obsahovali nejasnosti ohľadom obrátov z akých sa vychádzalo pri výpočte pokuty, čo taktiež prispelo k nepreskúmateľnosti rozhodnutia o pokute.

Žalobca v 1. rade si dovoľuje uviesť, že rozhodnutie malo byť zrušené nielen z dôvodov, ktoré sú uvedené v rozsudku, a ktorými sa žalobca zaoberal vyššie, ale aj z ďalších dôvodov, ktoré žalobca v 1. rade uviedol vo svojej žalobe a doplnení a zhrnul vo vyjadrení a to najmä pre nedostatočné, nezrozumiteľné a vnútorne rozporné výroky a odôvodnenia rozhodnutia. Žalovaný ani prvostupňový orgán nepreukázali mimo rozumnú pochybnosť, že by žalobca bol účastníkom dohody, ktorá mala za cieľ alebo za následok obmedzenie hospodárskej súťaže na slovenskom trhu s GIS a nepreukázali, že by sa podieľal na kolúzii vo verejných obstarávaníach, určovaní cien, udržiavaní trhových podielov alebo obmedzovaní sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami v súvislosti so slovenským trhom GIS, a že by sa zaviazal nevstúpiť na slovenský trh a žalovaný a prvostupňový orgán pochybili pri vymedzení relevantného trhu a nezohľadnili uplynutie premieľacích lehôt podľa predchádzajúcich predpisov.

Žalobca v 2. rade sa k odvolaniu žalovaného vyjadril svojim podaním z 10.05.2013 tak, že žiadal odvolanie žalovaného zamietnuť, pričom uviedol, že odkazuje na svoju žalobu a súhlasí so závermi krajského súdu, ktorým boli zdôvodnené pochybenia žalovaného, avšak nesúhlasil so závermi súdu o zodpovednosti účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny. Zároveň doložil rozsudok NSS ČR č. k. 2Afs 50/2012-241 z 24.04.2013.

Žalobca v 3. rade sa k uvedenému odvolaniu vyjadril tak, že považuje kasačnú sťažnosť žalovaného č. 683/PMÚ STR/2013 za neopodstatnenú a poukázal taktiež na rozsudok NSS ČR č. k. 2Afs 50/2012-241 z 24.04.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <<http://www.nsud.sk>> a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.02.2015 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je rozhodnutie žalovaného č. 2009/KH/R/2/035 zo dňa 14.08.2009, ktorým žalovaný rozhodol, že na základe dohody pod názvom GQ-Agreement (GQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004 a na základe dohody pod názvom E-Group Operation Agreement for Gq Agreement (EQ-Dohoda) zo dňa 15.04.1988, ktorá trvala do 11.05.2004, určením podnikateľa, medzi inými aj žalobca v čase od 01.01.2000 do 13.12.2000 a od 01.04.2002 do 30.04.2004 koordinovali svoje správanie na relevantnom trhu GIS na území Slovenskej republiky, a to určovaním cien, rozdelením trhu, udržiavaním stabilnej úrovne trhových podielov na základe vopred odsúhlasených kvót, vzájomným obmedzovaním sa pri uzatváraní licenčných zmlúv s tretími osobami a koluzívnym správaním v procese verejného obstarávania, čím podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 3 písm. a/, b/, c/ a f/ ZOHS uzatvorili dohodu obmedzujúcu súťaž, ktorá je podľa § 4 ods. 1 ZOHS zakázaná.

Za toto správanie potvrdil pokutu, pôvodne uloženú žalobcom v 1. a 3. rade prvostupňovým správny orgánom vo výške 35 000 000 SK, 1 161 780 € a žalobcovi v 2. rade znížil uloženú pokutu z pôvodných 20 000 000 Sk na 331 930 €.

V odvolaní žalovaný predovšetkým namietal, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku považoval odvolací súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou najvyššieho súdu bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (mutatis mutandis rozhodnutie II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02), o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Skutočnosť, že sa odvolateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a najvyšší súd sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

V predmetnej právnej veci však výklad príslušných ustanovení ZOHS v kontexte európskej legislatívy a judikatúry SD EÚ a SPI týkajúcej sa kartelových dohôd, najmä ukladania pokút za tieto dohody a spôsob, akým tieto krajský súd v predmetnej veci aplikoval si v skutočnosti protirečia. Krajský súd v podstatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, avšak na záver uvádza, ako dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k žalobcom v 1. až 3. rade, pochybenie v postupe žalovaného voči žalobcovi v druhom rade - porušenie pravidla „zákazu zmeny k horšiemu“, pritom žalobca v druhom rade nie je účastníkom tohto konania a v preskúmanom rozhodnutí žalovaný pokutu uloženú žalobcom naopak nechal na rovnakej úrovni a žalobcovi v 2. rade pokutu znížil. Nie je preto odvolaciemu súdu zrejmé, na základe akých skutočností krajský súd dospel k tomuto záveru.

Navyše, krajský súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím, v časti proti žalobcom v 1. až 3. rade, správny orgán porušil zákon, a preto zo zrušujúceho rozsudku musí byť zrejmé, akým spôsobom k porušeniu došlo. Nepostačí len samotné a všeobecné konštatovanie, že rozhodnutie je

nezrozumiteľné pre nedostatok dôvodov; aj správny orgán má právo na zrozumiteľné a nespochybniteľné rozhodnutie obsahujúce všetky atribúty riadneho odôvodnenia, aby sa v budúcej praxi podobných pochybení vyvaroval.

V tejto súvislosti preto najvyšší súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený a signalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvahy krajského súdu nevychádzajú z konkrétnych faktov, na viacerých miestach im chýba vnútorná logika, a preto možno skonštatovať, že vykazuje znaky arbitrárnosti.

Už tieto zistené nedostatky by samé osebe mohli byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia krajského súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie. Avšak, vzhľadom na dĺžku trvania celého sporu, ako aj samotnú jeho podstatu, považoval odvolací súd za potrebné zaoberať sa aj vecnou stránkou prípadu, a preto sa vysporiadal aj s ostatnými relevantnými námietkami žalovaného.

Taktiež nebolo sporné, že došlo k vzniku zakázanej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, ktorej sa zúčastnili aj žalobcovia v 1. až 3. rade, nakoľko tieto skutočnosti boli preukázané v niekoľkých konaniach pred EK ako aj v rozsudkoch Všeobecného súdu EÚ (pôvodne SPI) č. T-122/07 až T-124/07 z 03.03.2011 vo veciach Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA a Nuova Margini Galileo SpA proti Európskej komisii. Napokon samotný krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že skutok popísaný vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného sa stal, a že tento skutok je kartelovou dohodou, ktorá má protisúťažné účinky aj na slovenskom území.

Sporným zostal postup žalovaného pri určovaní výšky pokuty, pri ukladaní ktorej podľa názoru krajského súdu žalovaný porušil pravidlo zákazu zmeny k horšiemu, nezohľadnil námietky žalobcov v 1. až 3. rade voči použitiu Metodického pokynu o postupe pri určovaní pokuty, ktorý by bol pre žalobcu priaznivejší najmä s ohľadom na obrat, použil argumentáciu (tabuľka č. 3 „Výpočet pokuty“), ktorá nezodpovedá reálnemu stavu, nezdôvodnil jasne pomer zodpovednosti účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny, čo môže vyvolať podozrenie diskriminácie, neobjasnil, prečo nepokutoval aj iných podnikateľov, ktorí sa na Slovensku kartelu zúčastnili, napr. Siemens s.r.o. a napokon, že z rozhodnutia vôbec nebolo zrejmé, obrat v ktorom rozhodnom období žalovaný považoval u jednotlivých účastníkov za rozhodujúci, a či jeden a ten istý obrat nebol účastníkom započítaný dvakrát.

Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca v 2. rade nebol účastníkom tohto konania, a preto sa zvýšenie pokuty v odvolacom správnom konaní netýka tohto konania, odvolací súd s touto námietkou súhlasí.

Je zrejmé, že žalobcom v 1. a 3. rade bola druhostupňovým rozhodnutím, pokuta potvrdená a žalobcovi v 2. rade bola pokuta podstatne znížená, a preto sa námietkami týkajúcimi sa porušenia princípu zákazu zmeny k horšiemu v odvolacom konaní súd nezaoberal.

Žalovaný v odvolaní ďalej namietal záver krajského súdu o tom, že vo svojom rozhodnutí nezohľadnil námietky žalobcu voči použitiu Metodického pokynu o postupe pri určovaní pokuty, ktorý by bol pre žalobcu priaznivejší najmä s ohľadom na obrat.

Aj na tomto mieste musel odvolací súd súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že kritériá pre ukládanie sankcií, ktoré ustanovuje výlučne zákon, v tomto prípade zákon č. 136/2001 Z. z. v znení zákona č. 465/2002 Z. z. (ďalej len „ZOHS“) sa nijako nemenili.

Podľa § 38 ods. 1 ZOHS Úrad za porušenie ustanovení § 4 ods. 1, § 5, § 8 ods. 6, § 10 ods. 9, § 25 ods. 4 a § 29 ods. 5 uloží pokutu podnikateľovi do 10 % z obrátu podľa § 10 ods. 3 za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie a podnikateľovi, ktorý za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie dosiahol obrat do 10 000 Sk, alebo ktorý nemal žiadny obrat, alebo podnikateľovi, ktorého obrat nemožno vyčíslieť, pokutu do 10 000 000 Sk.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 30.09.2002, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 30.04.2004, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi.

Podľa § 10 ods. 3 ZOHS v znení účinnom do 31.05.2009, obrat na účely tohto zákona je súčet tržieb, výnosov alebo príjmov z predaja tovaru, ku ktorému sa pripočíta finančná pomoc poskytnutá podnikateľovi.

Z uvedeného je zrejmé, že ustanovenia ZOHS ohľadom výpočtu výšky sankcie sa v rozhodnom období roku 2008 nemenili, naopak, od prijatia ZOHS až do 30.06.2014 bola právna úprava § 10 ods. 3 ZOHS nezmenená. Z rozsudku krajského súdu nevyplýva, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalovaný použil pri ukladaní pokuty pre žalobcu ako východiskovú sumu celkový obrat (s daňou) za rok 2006. Z predloženej Smernice č. 5/2003 o postupe ukládania pokút, účinnej v čase, kedy prvostupňový správny orgán vydal prvostupňové rozhodnutie nevyplýva, že by obrat, z ktorého má byť vypočítaná výška uloženej pokuty podľa § 10 ods. 3 ZOHS mal byť obratom aj s daňou. Ani vyhláška č. 269/2004

Z. z. o výpočte obrátu, ani Smernica č. 5/2003 nehovorí o obrate (s daňou), ako to v rozsudku uvádza krajský súd. Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu Metodický pokyn účinný v čase rozhodovania žalovaného nepriniesol priaznivejšiu úpravu pre žalobcu pri ukladaní sankcií.

Odvolací súd poukazuje aj na neopodstatnenosť tvrdenia krajského súdu o nezákonnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodu neprípustnosti argumentácie, ktorá nezodpovedá reálnemu stavu vecí, s poukazom na tabuľku č. 3 „Výpočet pokuty“ a taktiež z dôvodu, že žalovaný nezdôvodnil jasne pomer zodpovednosti účastníkov konania patriacich do jednej ekonomickej skupiny a že z rozhodnutia vôbec nebolo zrejmé, obrat v ktorom rozhodnom období žalovaný považoval u jednotlivých účastníkov za rozhodujúci.

Odvolací súd poukazuje na to, že výpočtu pokuty sa žalovaný venuje na stranách 153 až 170 napadnutého rozhodnutia, celkom v 93 bodoch, pričom konkrétne žalobcov v 1., 2. a 3. rade, okrem všeobecných častí, v ktorých žalovaný objasňuje základné princípy trestania a dôvody uloženia sankcií jednotlivým účastníkom kartelu a ekonomickým skupinám, sa týka najmä bod č. 870 (žalobca v 1. rade), č. 868 (žalobca v 2. rade) a č. 872 (žalobca v 3. rade).

Neušlo pozornosti odvolaciemu súdu, že v tejto časti rozhodnutia sa žalovaný podrobne venuje popisu protisúťažného konania a jeho následkov v súvislosti s uložením pokuty nielen vo vzťahu k jednotlivým ekonomickým skupinám a v závislosti od ich celkovej ekonomickej sily, ale aj k jednotlivým účastníkom týchto skupín a ich celosvetovému obratu (najmä body 819, 820, 823, 827 a 829 rozhodnutia). Z rozhodnutia je nad všetky pochybnosti zrejmé, že obrat sa týkal roku 2006 a išlo o obrat celosvetový. Tabuľka č. 3 je súčasťou tohto odôvodnenia výpočtu výšky pokuty, a preto z konštatovania krajského súdu o tom, že táto nezodpovedá reálnemu stavu vecí, nie je možné vyhodnotiť, čo tým vlastne krajský súd mal na mysli.

Taktiež krajským súdom konštatované chýbajúce zdôvodnenie, prečo žalovaný nepokutoval aj iných podnikateľov, ktorí sa na Slovensku kartelu zúčastnili, napr. Siemens s.r.o., ktorému chýbajú logické súvislosti, je vo vzťahu k žalobcovi irelevantné, nakoľko predmetom tohto konania je, z dôvodov uvedených vyššie, len skúmanie protisúťažného správania sa žalobcu.

Preto aj námietku žalovaného k tejto časti rozsudku krajského súdu považuje odvolací súd za dôvodnú.

V kontexte vyššie uvedeného možno potom dospieť k záveru, že rozhodnutie žalovaného je rozsiahle a podrobné, žalovaný na 171. stranách vymenúva a vyhodnocuje jednotlivé námietky uvedené v rozklade proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, vznesené, okrem iných účastníkov, aj žalobcami v 1. až 3. rade, posudzuje ich opodstatnenosť a podrobne sa s každou jednou vysporiadava, pričom podrobne vysvetľuje svoje postupy aj pri ukladaní pokuty žalobcom v 1. až 3. rade.

Odvolací súd sa nestotožnil so závermi krajského súdu a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zrozumiteľné, riadne a dostatočne odôvodnené a v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom a relevantnou judikatúrou vnútroštátnych súdov, rovnako ako aj s európskou legislatívou a judikatúrou SD EÚ a Všeobecného súdu (predtým SPI).

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného vyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 220 OSP zmenil, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 OSP), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 OSP) a žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcom v 1. až 3. Rade, ktorí neboli v konaní úspešní náhradu trov konania nepriznal a žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.